

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · segon període · sèrie C · número 127

Comissió de la Sindicatura de Comptes

Sessió 6, dijous 29 de novembre de 2018

Presidència de l'I. Sr. Antonio Espinosa Cerrato

TAULA DE CONTINGUT

Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 7/2018, relatiu a les subvencions de l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural, corresponent als exercicis de 2015 i 2016 256-00008/12	3
Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 9/2018, sobre l'Agència de Residus de Catalunya, corresponent a l'exercici del 2015 256-00009/12	12
Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 11/2018, sobre les places vinculades docents i assistencials de les universitats públiques de Catalunya, corresponent al curs 2015-2016 256-00010/12	19
Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 14/2018, sobre el Laboratori de Referència de Catalunya, corresponent a l'exercici del 2016 256-00011/12	27
Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 16/2018, sobre l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya, corresponent a l'exercici del 2016 256-00012/12	35

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 6 de la CSC

La sessió de la Comissió de la Sindicatura de Comptes (CSC) s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Presideix Antonio Espinosa Cerrato, acompanyat del vicepresident, Francesc Viaplana Manresa, i del secretari, Ferran Roquer i Padrosa. Assisteix la Mesa el lletrat Ferran Domínguez García.

Hi són presents els diputats Francisco Javier Domínguez Serrano, Maialen Fernández Cabezas, Martí Pachamé Barrera i Sergio Sanz Jiménez, pel G. P. de Ciutadans; Narcís Clara Lloret, Lluís Font i Espinós, Imma Gallardo Barceló i Teresa Pallarès Piqué, pel G. P. de Junts per Catalunya; Antoni Castellà i Clavé, Josep M. Jové i Lladó, Lluïsa Llop i Fernández i Mònica Palacín París, pel G. P. Republicà; Rafel Bruguera Batalla i Òscar Ordeig i Molist, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar, i Lucas Silvano Ferro Solé, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem.

Assisteixen a aquesta sessió el síndic major de la Sindicatura de Comptes, Jaume Amat i Reyeró, i els síndics Emma Balseiro Carreiras, Jordi Pons i Novell, Joan-Ignasi Puigdollers i Noblom i Miquel Salazar Canalda, acompanyats del secretari general, Manel Rodríguez i Tió.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 7/2018, relatiu a les subvencions de l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural, corresponent als exercicis de 2015 i 2016 (tram. 256-00008/12). Síndic major de la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat de l'informe (informe: BOPC 106, 61).

2. Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 9/2018, sobre l'Agència de Residus de Catalunya, corresponent a l'exercici del 2015 (tram. 256-00009/12). Síndic major de la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat de l'informe (informe: BOPC 118, 101).

3. Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 11/2018, sobre les places vinculades docents i assistencials de les universitats públiques de Catalunya, corresponent al curs 2015-2016 (tram. 256-00010/12). Síndic major de la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat de l'informe (informe: BOPC 126, 92).

4. Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 14/2018, sobre el Laboratori de Referència de Catalunya, corresponent a l'exercici del 2016 (tram. 256-00011/12). Síndic major de la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat de l'informe (informe: BOPC 136, 86).

5. Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 16/2018, sobre l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya, corresponent a l'exercici del 2016 (tram. 256-00012/12). Síndic major de la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat de l'informe (informe: BOPC 153, 35).

El president

Hola, bon dia.

Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 7/2018, relatiu a les subvencions de l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural, corresponent als exercicis de 2015 i 2016

256-00008/12

Comencem la sessió amb la presentació de l'Informe de fiscalització 7/2018, relatiu a les subvencions de l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural, corresponent als exercicis 2015 i 2016. Per presentar l'informe, té la paraula el senyor síndic Jordi Pons i Novell.

Narcís Clara Lloret

Només informar de dues substitucions: el diputat Lluís Font substitueix el diputat Marc Solsona, i la diputada Teresa Pallarès, la diputada Anna Tarrés. *(Veus de fons.)* El diputat Lluís Font, el diputat Marc Solsona.

(Pausa.)

El president

Jordi Pons i Novell.

El síndic Jordi Pons i Novell

Moltes gràcies, senyor president. Bon dia. Bé, l'objecte d'aquest informe és la fiscalització de les subvencions atorgades per l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural en els exercicis 2015 i 2016, tant pel que fa a les convocatòries de subvencions com al seu atorgament, i també es fiscalitza el compliment de les obligacions per part dels beneficiaris d'aquestes subvencions.

En aquests dos anys, l'oficina va atorgar un total de 4.188 subvencions, per un total, o un import atorgat de 71,65 milions d'euros. D'aquest import, el 49 i mig per cent va ser atorgat mitjançant procediments de concurrència; el 25 i mig per cent, mitjançant subvencions excloses de concurrència, i el 25 per cent restant van ser subvencions incloses en el pressupost de l'entitat –subvencions nominatives.

En el quadre 3 de la pàgina 16 de l'informe, es mostra el detall d'aquestes subvencions que els deia i els imports agrupats per intervals, i en el quadre 4 es presenta l'estratificació per entitats. D'aquest darrer quadre es desprèn que el 2,7 per cent de les entitats van rebre el 54 per cent de les subvencions atorgades, de l'import total.

Bé, pel que fa a les observacions, en primer lloc dues de caràcter general. Aquesta oficina es va crear l'any 2011 i es va constituir el 2012. La Llei 11/2011, del 29 de desembre, de reestructuració del sector públic per agilitar l'activitat administrativa, va establir que l'Institut Català de les Empreses Culturals mantindria les funcions d'aprovar les bases i convocatòries per als ajuts del seu àmbit d'actuació durant dos anys. Aquest termini s'ha prorrogat dues vegades. I ara, el darrer termini, que es va aprovar mitjançant una llei d'article únic l'any 2016, és el 31 de desembre de 2019.

La sindicatura considera que aquestes pròrrogues entren en contradicció amb l'objecte principal de la creació de l'OSIC. L'objecte principal, amb la llei que els esmentava abans, era que fos l'instrument centralitzador de la gestió de l'activitat subvencional del Departament de Cultura. Per tant, la sindicatura recomana que el Departament de Cultura hauria de prendre les mesures necessàries per complir aquest nou termini i que efectivament aquesta oficina passés a ser l'instrument centralitzador de la gestió de l'activitat subvencional del Departament de Cultura.

I, en segon lloc –observacions de caràcter general–, que l'article 8 de la Llei general de subvencions estableix que els ens que proposin l'atorgament de subvencions han d'elaborar prèviament un pla estratègic de subvencions, i que aquesta entitat, en els exercicis fiscalitzats, no el tenia.

Pel que fa a les observacions més rellevants en l'àmbit de les convocatòries de subvencions de concurrència, en primer lloc, que les actes de les comissions de valoració inclouen les puntuacions atorgades als diferents sol·licitants, però no hi ha cap justificació..., no es justifiquen suficientment les puntuacions atorgades.

En segon lloc, en vuit de les vint convocatòries analitzades en què la comissió de valoració va modificar els imports atorgats respecte als assignats de manera automàtica per la fórmula matemàtica de repartiment del pressupost entre els sol·licitants, la sindicatura considera que aquestes modificacions s'han realitzat sense que estiguessin suficientment justificades.

I per últim, en aquest àmbit, que les comissions de valoració, a l'hora de fer les valoracions, van establir subcriteris que no es preveien a les bases específiques de les convocatòries.

Pel que fa a l'anàlisi de les subvencions excloses de concurrència, s'observa que en molts casos la justificació de la impossibilitat de promoure la concurrència es basa en aspectes subjectius o d'oportunitat i no en una veritable impossibilitat de promoure la concurrència; que una part important de les subvencions excloses de concurrència que es van atorgar es podien encabir en línies de concurrència que ja estaven convocades; que hi ha subvencions excloses de concur-

rència amb finalitats comunes que podrien ser objecte de concurrència mitjançant noves línies de subvencions; que algunes de les subvencions excloses s'han atorgat a entitats que no complien els requisits establerts en les convocatòries de subvencions de concurrència que els correspondrien, i que moltes de les subvencions s'han atorgat en aquests dos exercicis, i que fa molts anys que s'estan atorgant a les mateixes entitats i per imports similars, per tant, difícilment es justifica que fossin motius que no estaven previstos.

Per tant, en relació amb les subvencions excloses de concurrència, la sindicatura recomana que l'oficina faci..., n'hauria d'estudiar la seva naturalesa i contemplar tres possibilitats. La primera és: hi ha moltes subvencions que es van donar en aquests exercicis que s'haurien pogut encabir en línies ja convocades de subvencions de concurrència. Per tant, hauria de fer el possible per corregir aquest aspecte.

El segon aspecte que recomana la sindicatura és que també s'estudiï la possibilitat de promoure noves línies de concurrència per poder encabir aquelles subvencions que es donen, any rere any, de manera exclosa de concurrència.

I, en tercer lloc, excepcionalment i sempre que estigués plenament justificat, les subvencions excloses de concurrència s'aproessin, estiguessin en el pressupost de l'entitat i fossin aprovades; fossin aprovades, òbviament, quan s'aprova el pressupost de l'entitat pel Parlament, a l'aprovar els pressupostos de la Generalitat.

I, per últim, un parell d'observacions pel que fa a l'anàlisi dels beneficiaris de totes les subvencions. La primera és que aquesta oficina no tenia establert cap procediment per validar o segellar els justificants de despeses presentats pels beneficiaris, per comprovar que, en cas de concurrència de subvencions, no se supera el cost de l'activitat subvencionada. I, en segon lloc, que l'oficina hauria d'exercir un major control sobre el compliment de l'article 31 de la Llei general de subvencions, que estableix que els beneficiaris de les subvencions han de sol·licitar tres ofertes en el cas que el que estiguin contractant siguin obres per import superior a 50.000 euros o serveis o subministraments per import superior a 18.000 euros.

Res més. De manera resumida, aquests són els principals aspectes, les principals observacions d'aquest informe. Quedo a la seva disposició per resoldre les qüestions, els dubtes que s'hagin pogut plantejar.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor síndic. Ara, per posicionar-se en relació amb aquest informe, dono la paraula a Maialen Fernández, en representació del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Maialen Fernández Cabezas

Gracias, presidente. Gracias, síndico, por el trabajo de este informe, al igual que en otras ocasiones.

Bien, analizamos en esta ocasión la Oficina de Apoyo a la Iniciativa Cultural, la que hemos, en sus siglas, denominado OSIC, y las subvenciones que han concedido para los ejercicios 2015 y 2016. Si leemos las primeras páginas, en el consejo de administración, forman parte de esta oficina el señor Puig i Gordi, que actualmente está huido de la justicia española, y la señora Borràs, actual consejera de Cultura, que, bueno, en ese momento representaba a la Institución de las Letras Catalanas y, como todos ustedes sabrán, estos días ha aparecido la noticia de que los Mossos están investigando un presunto amaño de contratos en esta institución bajo su dirección.

Como también recordarán los grupos aquí presentes, hace aproximadamente quince días, en la última comisión, solicitábamos la comparecencia de la directora de la Oficina de Apoyo a la Iniciativa Cultural, y fue rechazada por los grupos que respaldan al Govern. Parece que está claro que estos grupos no quieren saber nada de transparencia ni quieren que se especifique a qué se dedica el dinero de todos catalanes. La frase «las cosas claras y el chocolate espeso» parece que no queda muy claro en este aspecto.

Se han calculado o se han evaluado subvenciones por un importe aproximadamente de 72 millones de euros, de los cuales nada más y nada menos 265 subvenciones están excluidas de concurrencia, por un importe de unos 18 millones aproximadamente, es decir, un 25 por ciento de las subvenciones concedidas. Según el artículo 94.2 del texto refundido de la Ley de finanzas públicas de Cataluña, se establece la excepcionalidad de conceder las subvenciones directamente sin esa concurrencia. Para ser una medida excepcional, parece que se ha aplicado con bastante ligereza, y recuerdo en este punto que una de las funciones precisamente de la OSIC es que esté sujeta a los principios de concurrencia, publicidad y transparencia.

Subvenciones excluidas de concurrencia, que en algunos casos, como ha comentado el síndico, deberían haber sido nominativas y, por lo tanto, incluirse en los presupuestos de la Generalitat. Como ocurre en casi todos los informes que vemos en esta comisión, falta documentación justificativa en la mayoría de los expedientes analizados. Por lo tanto, la transparencia entendemos que es bastante nula. No sé qué tiene que ocultar el Govern en este sentido.

Entre tantas cosas llamativas, nos llama la atención, nos chirría, por ejemplo, el Festival de Temporada Alta, que recibe 700.000 euros excluidos de concurrencia, y resulta que alguna de las empresas contratadas tenía accionistas comunes con la empresa beneficiaria. Parece que la red clientelar se extiende bastante entre las empresas.

Otro aspecto que nos llama poderosamente la atención son las subvenciones excluidas de concurrencia que recibe el obispado de Vic. Hemos visto, hemos observado las dos irregularidades que muestran: que, por un lado, en los años 2015 y 2016 se le conceden al museo sendas subvenciones de 60.000 euros para las exposiciones «Viaje a la Edad Media» y «116 años de pintura catalana», que resulta que se sumaban a otra inicial, con lo que el importe total superaba los 300.000 euros y hubiera necesitado la autorización del Gobierno –pero, claro, aquí el tema de pedir autorizaciones, cumplir con los requisitos y los cumplimientos no se estila–, y, además, en la segunda parte, en el año 2014 la Generalitat, la OSIC, la Diputación de Barcelona, el Ayuntamiento de Manresa y el obispado concedieron sendas adendas por importe de 60.000 euros en los años 2015 y 2016, cuando debería ser una subvención nominativa y, por lo tanto, incluida en los presupuestos.

Por último nos gustaría destacar que nos parece fantástico que se den por ejemplo 1.860.000 euros, como marca el anexo 4, a Plataforma por la lengua, el Colectivo l'Esbarzer y otras que se mencionan para apoyar y difundir la lengua catalana –por supuesto, estamos en Cataluña, es una de las lenguas cooficiales; faltaría más, todo nuestro apoyo a que sea así–, pero estamos hablando de iniciativas culturales. Nos gustaría también que el Govern tomara nota de que es una comunidad autónoma bilingüe y, por lo tanto, también se tiene que fomentar en igual medida el uso del castellano, al igual que otras lenguas –inglés, alemán o italiano.

Gracias.

El president

Gràcies, senyora diputada. Ara, per posicionar el Grup Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el senyor Rafel Bruguera.

Rafel Bruguera Batalla

Gràcies, president. Bon dia, síndic major, la resta de síndics de la sindicatura, diputades i diputats. L'informe que estem debatent posa de manifest que la gestió de l'Oficina de Suport a les Iniciatives Culturals, coneguda com l'OSIC, és manifestament millorable; manifestament millorable des de diversos punts de vista. En primer lloc, de la necessària transparència que han de regir els actes administratius de les administracions públiques; del compliment de les normes referents a subvencions, i també del respecte als principis de concurrència pública, mèrit, capacitat i igualtat d'oportunitats que han de presidir les concessions de subvencions.

Crec, sincerament –i ho lamento–, que no és exagerat parlar fins i tot d'opacitat i d'arbitrarietat en moltes de les subvencions que concedeix l'OSIC, vist l'informe de la Sindicatura de Comptes. Pel que fa a les subvencions atorgades el 2015-2016: 35,5 milions en règim de concurrència, 18,2 excloses de concurrència i 17,9 subvencions nominatives. És a dir, del total de 71,6 milions d'euros concedits en subvencions, només el 50 per cent es varen fer en base a concurrència pública. El Text refós de la Llei de finances públiques diu que les subvencions excloses de concurrència pública han de ser amb caràcter excepcional –parla d'excepcionalitat. Se'n varen concedir 265, entre el 2015 i el 2016. Francament, crec que l'excepcionalitat sembla convertida en norma quotidiana.

Algunes de les irregularitats detectades per la sindicatura. U, necessitat d'integració de l'Institut Català de les Empreses Culturals –l'ICEC– a l'OSIC, per convertir aquesta oficina en l'instrument centralitzador de l'activitat subvencional del Departament de Cultura, tal com diu la Llei de reestructuració del sector públic per agilitar l'activitat administrativa, cosa que s'incompleix d'una manera flagrant.

Dos, l'OSIC no disposa del preceptiu pla estratègic de subvencions, i fa anys que s'ha creat. Tres, les subvencions de l'OSIC no consten en la base de dades nacional de subvencions. Quatre, poc control en els comptes justificatius de les subvencions. Cinc, disfuncions entre les puntuacions atorgades i les motivacions de les subvencions. Sis, incompliment de les bases específiques de les convocatòries. Set –aquesta la cito textualment, obro cometes–: «De l'anàlisi realitzada de les subvencions excloses de concurrència, es desprèn que en molts casos la justificació de la impossibilitat de promoure concurrència es basa en aspectes subjectius o d'oportunitat i no en una veritable impossibilitat de promoure la concurrència, que una part important de les subvencions excloses atorgades es podrien encabir en línies de subvencions de concurrència ja existents» –una altra–, «que hi ha subvencions excloses amb finalitats comunes que podrien ser objecte de concurrència mitjançant noves línies de subvenció» –una altra–, «que algunes de les subvencions excloses s'han atorgat a entitats que no complien els requisits establerts en les convocatòries de subvencions de concurrència que els haurien correspost per raó del seu objecte i» –finalment– «que moltes de les subvencions excloses s'han atorgat en els dos exercicis fiscalitzats i s'atorgaven des d'anys anteriors» –tanco cometes. Fi de la cita.

Vuit, la inexistència de cap procediment per validar o segellar els justificants de despeses presentats pels beneficiaris per evitar que la subvenció superi el cost de l'actuació subvencionada. No segueixo, n'hi ha més, eh? Perquè el total d'observacions de la sindicatura conté catorze punts: arbitrarietat, descontrol, irregularitats, incompliment de lleis i normes. Francament –i ho torno a lamentar–, poques vegades he vist un informe tan contundent en un tema tan sensible com són les subvencions culturals, que, per definició, són limitades i sempre insuficients, i no arriben a tots els agents culturals i administracions que hi podrien accedir.

Creiem, sincerament, que cal aprofundir en aquest informe. I, per tant, anuncio que demanarem la compareixença de la presidenta del Consell d'Administració de l'OSIC, perquè doni compte, en seu parlamentària, de les accions i gestions que pensa emprendre d'una manera urgent per resoldre el reguitzell d'irregularitats que aquest informe posa de manifest.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat Bruguera. Ara, per posicionar el Grup de Catalunya en Comú Podem, té la paraula el diputat Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies als membres de la sindicatura. Crec que aquests dies estan succeint coses que es posen de manifest quan llegim informes com aquest. Quan llegim informes que posen sobre la taula l'opacitat i

l'arbitrarietat en la gestió de subvencions públiques, el fàcil és córrer a tancar files cada cop que hi ha un operatiu d'investigació. I jo crec que un govern més responsable i que es dediqui menys a mirar de cara a la galeria s'hauria de llegir un informe com aquest i s'hauria de preocupar molt seriosament del que passa en els seus departaments.

Jo no faré una anàlisi molt exhaustiva, per no repetir-me i perquè crec que hi ha elements tan centrals que ens donen per fer una anàlisi suficient. No hi ha un pla estratègic de subvencions; ens ho hem trobat en aquest informe i ens ho hem trobat a molts informes dels departaments de la Generalitat. I això no només és una irresponsabilitat, no només cal tenir-lo perquè s'exigeix, sinó que és una mancança administrativa i dirigent sense la qual costa molt avaluar la finalitat i els objectius de les administracions públiques; i costa molt avaluar-les per fer una gestió dinàmica, per fixar-se uns objectius estratègics, per mesurar quins efectes volen que tinguin les subvencions sobre la vida pública de la ciutadania i perquè quan s'han produït puguem avaluar-les, puguem corregir objectius, puguem corregir efectes i puguem fer una gestió dinàmica dels recursos de l'Administració.

Estem parlant de l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural, que, com s'ha dit, té un import d'uns 72 milions d'euros, 18 dels quals estan exclosos de concurrència pública. I estan exclosos de concurrència pública amb mancances justificatives de les seves despeses, però també amb mancances justificatives de per què estan exclosos de concurrència pública. I, per tant, apunten a una administració pública que nosaltres no volem, una administració pública que fomenta l'opacitat en el seu funcionament i en el seu finançament, que apunta a una estructura clientelar en el seu propi funcionament que impedeix la lliure concurrència entre fundacions i entre aspirants a ser perceptors de subvencions públiques i que manca d'objectius estratègics i situa les subvencions com una finalitat en si mateixa. I les subvencions no poden ser una finalitat en si mateixes per crear un sistema clientelar i un sistema on les entitats culturals d'un país estiguin contentes i se sentin emparades a l'Administració, han de tenir objectius estratègics perquè aquestes entitats puguin aportar un valor afegit a la seva societat i les administracions públiques i la ciutadania puguin avaluar aquest valor afegit.

Crec que aquest informe –i comparteixo l'opinió del company socialista– és dels informes més demolidors –traient el de l'Oficina Antifrau, que jo crec que menja a part– que hem vist d'un informe de la Sindicatura de Comptes. Apunta clarament a una arbitrarietat en l'assignació de recursos públics, a un descontrol en la justificació d'aquestes assignacions i a un funcionament opac i clientelar de l'Administració pública.

I jo espero que una compareixença de la persona responsable de l'OSIC ens ajudi a esclarir tant quins han sigut els objectius de les assignacions i de les subvencions públiques, com quines són les seves propostes de necessària millora del funcionament de l'OSIC a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat Ferro. Ara tindrà la paraula Josep Maria Jové, en representació del Grup Republicà, per posicionar el seu grup en relació amb aquest informe.

Josep M. Jové i Lladó

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, síndic, pel seu informe i per la seva exposició. Després de la lectura d'aquest informe i l'exposició que ha fet i de les intervencions que m'han precedit, els hem de ser sincers, el nostre grup parlamentari no està del tot tranquil, o no està del tot satisfet, diguem-ho així. I no ho estem, perquè no sabem..., o de la lectura d'aquest informe no acabem de saber o d'extreure la idea de si l'OSIC està complint els seus objectius fundacionals.

Vostè ho ha recordat: l'OSIC va ser creada l'any 2012 amb l'objectiu de racionalitzar l'activitat de promoció al Departament de Cultura, i per això plantejava integrar totes les subvencions que atorgava el departament i oferir una visió panoràmica de l'activitat de foment de la cultura. I no sabem si acaba de resoldre aquest problema inicial. L'OSIC havia de cobrir una necessitat imperiosa, que segurament encara hi és, del departament, de professionalitzar i de millorar la tasca de gestió de les subvencions en un món com el de la cultura –ho destacava el diputat Bruguera–, on n'hi ha moltes, variades, i és un món on la gestió d'aquestes subvencions comporta certes complexitats. Però del seu informe, síndic, vostè en destaca que encara queda molta feina per fer per tal d'assolir uns estàndards de qualitat acceptables.

La tasca de l'OSIC racionalitzant la gestió de subvencions s'ha traduït en la creació de noves línies de concurrència a subvencions que abans s'atorgaven com a directes, com per exemple la d'articuladors en l'àmbit de les lletres, la de centres de recerca en el patrimoni etnològic o la d'intervencions arqueològiques. No obstant, el seu informe deixa ben clar que aquesta gestió de les subvencions encara no és prou adequada, per dues raons, fonamentalment: primer, perquè encara hi ha moltes subvencions directes que el síndic –no només el síndic, també el nostre grup parlamentari– considera que es podrien adequar a la lliure concurrència, i, per una altra banda, la gestió justament de les subvencions de lliure concurrència encara tenen molt camí per recórrer.

Anem pel primer punt. Pel que fa a les subvencions directes –segurament, al nostre entendre, la part més destacable del seu informe–, d'aquelles subvencions directes que s'haurien d'haver inclòs com a subvencions de lliure concurrència, vostè destaca que la justificació de la seva exclusió es sol basar en aspectes subjectius o d'oportunitat, i que algunes d'elles es podrien encabir perfectament en línies de subvencions de concurrència ja existents.

En les seves alegacions, l'OSIC reconeix que hi ha feina per fer, encara, que sí que han convertit moltes subvencions directes en subvencions de lliure concurrència. Així, s'ha passat, per exemple, d'un 11 per cent el 2012 a un 6 per cent el 2017, però l'import segueix sent molt important. Són 136 subvencions directes excloses de concurrència pública d'un total de 2.250, aproximadament, però segueixen sent per imports molt importants, i això ens preocupa.

Tal com apunta la sindicatura, encara hi ha un espai per continuar racionalitzant i, com a mínim, mentre encara no es creïn les línies concretes de lliure concurrència o es posin aquestes subvencions en línies ja existents, també considerem que s'haurien, com vostè diu, d'incloure en el pressupost de l'OSIC, i aquest pressupost aprovat pel Parlament de Catalunya. I, perdoni, aquí ens agradaria que..., si poguéssim aprofundir una mica en la seva valoració d'aquest fet, d'aquestes subvencions directes, i com s'adeqüen, al seu entendre, a la legalitat.

I, tornant a la gestió de les subvencions de lliure concurrència –ho comentava el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula–, ens tornem a trobar irregularitats que ja són presents en altres informes de la sindicatura, en altres subvencions, en altres polítiques de subvencions: modificacions de les puntuacions sense justificació, modificacions de les condicions de puntuació sense justificacions clares o l'establiment de subcriteris no previstos en les bases de convocatòries.

Aquí hem de reconèixer –i m'agradaria també saber la seva opinió– que a les seves alegacions l'OSIC diu que ja s'estan adequant moltes d'aquestes mancances i actualment ja s'han superat. Cal destacar que a l'OSIC totes les subvencions es valoren per comissions formades majoritàriament per experts externs al sector públic, i que també es revisen de forma continuada els criteris de valoració, i que, des del període analitzat, a l'informe s'ha establert la necessitat d'incorporar arguments més sòlids per a les situacions excepcionals, així com clarificar els subcriteris de valoració. També ens agradaria saber la seva opinió, si realment vostè considera que això s'està complint.

En resum, ens trobem que l'OSIC lidera una tasca o està liderant una tasca de racionalització molt necessària de les subvencions de l'àmbit de la cultura, però que avança encara lentament. L'exemple més clar, com s'ha dit, d'aquesta lentitud és la inexistència d'un pla estratègic de subvencions, un pla del qual l'OSIC justifica la inexistència degut a que no gestiona totes les subvencions del departament i, si bé és cert que l'ICEC encara manté la gestió de subvencions del seu àmbit d'actuació, també és cert que aquesta era una gestió que, com vostè ha dit, síndic, es preveia transitòria i que ja s'ha prorrogat dues vegades.

Esperem que, a curt termini, l'OSIC passi a gestionar –com és la seva voluntat, pel que sembla– totes les subvencions i que continuï la seva feina de racionalització d'aquesta gestió mitjançant un pla estratègic, i que permeti millorar substancialment les mancances detectades pel síndic, perquè entenc –no sé si vostè em podria corregir– que l'objectiu inicial de creació de l'OSIC era lògic i era segurament necessari. Si no s'estan complint aquests objectius perquè s'havia de gestionar subvencions i hi han aquestes mancances i no es poden superar, o l'OSIC s'ha de reformular o potser no era un instrument que, al seu entendre –d'això m'agradaria saber la seva opinió–, era l'adequat per gestionar unes subvencions, diguem-ho així, bastant complexes, en el món on s'estan donant.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Jové. Ara, a continuació té la paraula la diputada Imma Gallardo, per posicionar el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Imma Gallardo Barceló

Moltes gràcies, president. Bon dia a tothom, diputats i diputades, síndic major i membres de la sindicatura. Gràcies, síndic Jordi Pons, per l'exposició. El Grup de Junts per Catalunya valorem favorablement aquest informe, tot i que coincidim en que és millorable, i ens consta que així s'ha anat fent en els exercicis posteriors.

Repasant els membres del consell rector, com bé deia la diputada de Ciutadans, d'aquells anys, 2015 i 2016, apareix el conseller Lluís Puig i Gordi, que en aquells moments era el representant de la Direcció General de Cultura Popular, Associacionisme i Acció Cultural. Des d'aquí un reconeixement a la gran tasca desenvolupada per ell com a gran impulsor de la cultura des de la seva direcció general. Crec que totes les persones que hi hem coincidit, independentment de quin fos el nostre color polític, podem reconèixer-li la seva gran tasca i la seva dedicació i la seva..., un gran impulsor de la cultura. Per tant, un sentit i emocionat record, perquè continua exiliat, en una situació d'absoluta anormalitat democràtica, que també faig extensiva a la resta de membres del Govern de l'anterior legislatura, que continuen tant a l'exili com, recordem-ho, en presó preventiva.

En tot cas, alguns comentaris; ja s'han fet, una mica, però recordar que l'OSIC assumeix la gestió de les subvencions de l'ICEC i passa a ser l'instrument centralitzador de la gestió de l'activitat subvencional del departament. Per tant, entenem que és una entitat merament instrumental, creada per millorar aquesta tramitació administrativa.

Tot i ser relativament nova, es va intentar dimensionar de manera molt ajustada, ja que representava un estalvi en recursos en relació amb la situació anterior, donat que es va nodrir amb personal funcionari i laboral procedent del mateix departament. La seva funció, doncs, era concentrar aquestes iniciatives de suport del Departament de Cultura i gestionar amb la màxima eficàcia i eficiència aquestes iniciatives, a proposta de les direccions generals i entitats del departament. Era aquesta visió conjunta de totes les línies d'ajut i la concentració d'esforços que havien de permetre avançar de manera evident en els objectius que el departament perseguia.

En les alegacions que la mateixa entitat va presentar al projecte de l'informe de la sindicatura, com a conclusió final es feia constar que s'acceptaven i agraïen totes les

observacions i recomanacions fetes per la Sindicatura de Comptes, donat que s'entenia que ajudaven a millorar la gestió de l'entitat, i es manifestava aquesta voluntat de l'OSIC, que justament era perfeccionar la prestació dels serveis als ciutadans seguint els procediments establerts i conforme a la normativa reguladora de les subvencions, les finances públiques i de les entitats del sector.

A nivell d'exemple, ja s'han implantat algunes de les mesures o s'hi està treballant; com, per exemple, l'elaboració dels plans estratègics de subvencions, o aquestes dades sobre reducció de les subvencions excloses de concurrència a què feia referència el diputat del Grup Republicà, que donaven aquesta minoració. És a dir, si l'any 2012 es van concedir 165 subvencions directes, sobre un total de 1.636, l'any 2017 s'havia reduït a 136 subvencions sobre un total de 2.253; és a dir, s'havia baixat a un 6,4.

La voluntat és continuar en aquesta línia gràcies al constant estudi de necessitats del sector que fan les diferents direccions generals que promouen les subvencions de l'OSIC. O, pel que fa a la presentació de les tres ofertes, en els casos previstos a la llei i al reglament general de subvencions, actualment l'OSIC ja exigeix la presentació d'aquestes tres ofertes.

Finalment, només destacar la gran quantitat d'entitats diferents que són beneficiàries d'aquests ajuts i que fan una ingent feina, importantíssima, de difusió i conservació de la cultura catalana.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada Gallardo. Ara, per donar resposta a les diferents qüestions plantejades, torna a tenir la paraula el síndic Jordi Pons i Novell.

El síndic Jordi Pons i Novell

Sí; moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies als diputats pels seus comentaris. Només crec que fa un parell de comentaris sobre..., un parell de comentaris. Un és sobre si teníem algun coneixement sobre el que es diu a les alegacions. La veritat és que, més enllà, no sabem com ha evolucionat el funcionament de l'oficina. En tot cas, ho hauríem de tornar a fiscalitzar.

En tot cas, una anècdota. Fa tres anys es va fiscalitzar una entitat també del sector cultural que atorga subvencions, i una de les crítiques era semblant a aquesta: que es donaven moltes subvencions directes. Una mica, el discurs seria el que es feia en aquest..., en un altre àmbit, eh?, també cultural. I a les alegacions se'ns deia que ho estaven solucionant tot, i que ben aviat..., i que ja havien establert noves línies. Precisament la setmana passada van sortir publicades les subvencions que va donar l'any passat aquesta entitat, i les subvencions directes segueixen sent les mateixes. No és aquesta entitat, eh? A vegades, el que diuen les alegacions, que no ho podem valorar, tampoc s'apropa a la realitat. No ho sé, en aquest cas, eh?

Pel que fa al tema de centralitzar. Es crea per centralitzar tota l'activitat subvencional, i s'aconsegueix ràpidament excepte amb l'entitat gran. S'ha de tenir en compte què és el que els queda per integrar a..., o, en tot cas, aquesta és la política que es va establir des del Parlament. Clar, aquí no tinc les xifres de subvencions, però en el darrer any jo diria que l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural té un pressupost de 35 milions, i l'Institut Català de les Empreses Culturals, de 59, 60, eh? Per tant, a l'objecte centralitzador s'obliden del més important, i que, per tant, espero que es pugui escometre amb aquest termini que s'han donat.

I, pel que fa al tema, jo crec que queden bastant clares les diverses solucions que ofereix la sindicatura que haurien de valorar. Inclús nosaltres... Es van revisar totes, les 265, el seu objecte, i moltes ja vam trobar nosaltres que fàcilment es podien encabir en diverses línies obertes. N'hi ha una que és especialment..., jo la considero espectacular, que és la de l'Ajuntament d'Albesa, en què el motiu per excloure'ls de la concurrència és que no complien els requisits de la convocatòria que s'havia fet

uns mesos abans, i se'ls dona. I, per tant, com que no complien els requisits, se'ls dona una subvenció directa del triple de l'import màxim que podia atorgar la convocatòria. Clar, hi ha coses que les haurien de corregir.

Bé, en tot cas, espero que quan hi tornem puguem fer una valoració positiva de la tasca efectuada per l'oficina. Res més.

El president

Bé, a continuació, procedirem a la presentació de l'Informe de fiscalització 9/2018, sobre l'Agència de Residus de Catalunya, corresponent a l'exercici del 2015.

Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 9/2018, sobre l'Agència de Residus de Catalunya, corresponent a l'exercici del 2015

256-00009/12

Té la paraula, per a aquesta presentació, el síndic Miquel Salazar Canalda.

El síndic Miquel Salazar Canalda

Gràcies, president. Bon dia, senyors diputats i diputades. Els presento a continuació un informe de control de legalitat sobre l'Agència de Residus de Catalunya per a l'exercici 2015.

Aquest informe ha tingut per objecte la fiscalització de les subvencions atorgades per l'agència, de la contractació que en l'exercici 2015 ha prestat l'agència i de la gestió del cànon de residus, que –més endavant, al final de la meva intervenció, intentaré explicar-lo amb més detall– és aquest sistema impositiu que gestiona l'Agència de Residus de Catalunya i que té per objecte, doncs, gravar la gestió dels residus, com després explicaré.

L'agència és una entitat de dret públic, que és l'hereva de la històrica, diguem-ho així ja, Junta de Residus de Catalunya, i té uns objectius generals molt amplis: obtenir un alt nivell de protecció del medi ambient, dotar els ens públics competents per raó de la matèria dels mecanismes d'intervenció i de control necessaris per garantir que la gestió dels residus es du a terme sense posar en perill la salut de les persones, reduint l'impacte ambiental. Aquesta és una declaració de la llei, del seu objecte, i, per tant, actua en molts fronts i de manera molt diversa.

Nosaltres el que hem fet ha sigut, en aquest informe, analitzar les subvencions. I pel que fa a les subvencions, un cop..., hem fet una mostra, i d'aquesta mostra hem analitzat tot un conjunt de subvencions que jo crec que són prou representatives. Hem detectat una sèrie de situacions, de les quals nosaltres hem fet les corresponents observacions i que jo destacaré de forma molt resumida.

Primer, que els criteris de valoració establerts són de caràcter molt genèric, en el cas de les subvencions; que en alguna de les convocatòries els informes de valoració contenen subcriteris que no han estat publicats –jo crec que aquest és un element rellevant– i a més no se n'indica la puntuació ni ponderació –això passa en molts casos, en moltes convocatòries de subvencions públiques, de concurrència pública; és a dir, s'apliquen subcriteris que en la convocatòria inicial no es contemplaven–, i no hi ha motivació suficient en les puntuacions atorgades. És a dir, que les puntuacions que s'han atorgat en algunes d'aquestes subvencions no estan suficientment –a criteri de la sindicatura, òbviament– motivades.

També hem analitzat l'àmbit de la contractació. I en aquest àmbit voldria destacar un conjunt d'observacions.

Que els criteris tècnics d'adjudicació considerem que són molt genèrics; que es van valorar també aquí subcriteris que, tot i que constaven en els plecs –en aquest cas sí–..., però dels quals no s'indicava la puntuació ni la ponderació.

Que en diversos expedients es considerava, com a criteri d'adjudicació, la proposta de millores addicionals, sense que els plecs ho indiquessin; és a dir, en els

plecs no hi sortia, però en canvi, després, a l'hora de fer l'adjudicació es valorava si s'admetien variants i millores i, si era així, quins eren els requisits, els límits i les modalitats.

I, per últim, una última observació que fem sobre el tema, en matèria de contractació, és que en alguns dels plecs de condicions no es regulaven adequadament les possibles modificacions contractuals. Com vostès saben, en els plecs de condicions s'hi han de contemplar. I en alguns casos es feia remissió genèrica a la llei, cosa que no és la més adequada per portar a terme una licitació en condicions. I, a més, per aquest motiu, no es va complir la normativa referent al preu estimat dels contractes, ja que no es va tenir en compte la totalitat de les modificacions previstes.

I, per acabar, dedicaré més estona al tema del cànon. El cànon de residus, com vostès saben, és un tribut, eh?, és un ingrés de dret públic que té una doble finalitat. Per una banda, té un objectiu que és dissuasiu, és a dir, el cànon existeix perquè qui contamina paga –aquest seria el concepte comunitari, que ja ens ve de la Unió Europea– i, per tant, el cànon el que té com a finalitat és reduir la generació de residus. Des d'aquest punt de vista, tant a les lleis regulatòries del cànon com a la pròpia política de l'agència sempre es contempla que el cànon..., aquesta és la seva principal finalitat. Després en té una segona, que també és molt important, i és el finançament de totes les estructures i tots els serveis, en part –el finançament, en part, de totes les infraestructures i serveis–, que contempen la recollida, selecció i eliminació de residus. Tenim un cànon per als residus domèstics i tenim un cànon per als residus industrials.

Nosaltres n'hem analitzat –igual que ho hem fet amb les subvencions i igual que ho hem fet amb la contractació– una mostra. Hem mirat els substituïdors de la recaptació, que serien els subjectes passius, els abocadors, els receptors dels residus i, per tant, els que reben l'autoliquidació del que genera el residu, eh?, que el porta a l'abocador, i aquí també hem fet un conjunt d'observacions, que jo voldria destacar-ne bàsicament dues.

Una, la primera, que no queda acreditat que l'Agència de Residus de Catalunya realitzi cap control, encara que sigui per mostreig, per verificar que les dades corresponents a les bases imposables declarades es corresponien amb les que constaven als registres d'entrada dels titulars de les instal·lacions. És a dir, quan arriba un camió a una instal·lació, hi ha un registre, hi ha un llibre, i nosaltres no hem pogut disposar d'aquesta comprovació. I, pel que fa al cànon, que s'estava liquidant correctament.

I, per altra banda, la segona que els volia comentar respecte al cànon: hem detectat que hi han situacions en les que s'ha atorgat –i això és legítim– el fraccionament del pagament, però aquest fraccionament no s'ha seguit, no s'ha sancionat la demora, etcètera; és a dir, no s'ha aplicat una política tributària com hauria de ser quant a gestió d'un ingrés públic i, en aquest cas, un cànon, que no deixa de ser un tribut, un cànon amb aquesta finalitat.

Fins aquí la meua intervenció. Aquests han sigut tots els elements que hem trobat, i ara estic a la seva disposició per a qualsevol comentari, aclariment o el que vostès vulguin comentar.

El president

Gràcies, senyor síndic. Ara, per posicionar el Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula Francisco Domínguez.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Gracias, presidente. Gracias, síndico. Yo me he estado estudiando bien este informe y me ha llamado la atención que las muestras que se han tomado para este expediente han sido bastante elevadas. Nada más que en subvenciones directas se analizan el 90 por ciento de las subvenciones. En contratación, aproximadamente el

50 por ciento. En el canon de residuos, entre el 83 y el 90 por ciento. O sea que mi enhorabuena, porque muchas veces es muy difícil hacer una muestra que sea representativa, y en este caso la verdad es que difícilmente se ha podido escapar algo o el informe resultante se puede atribuir a erróneo por falta de una muestra fiable. Yo lo veo bastante...

Y otra cosa que me ha gustado es que de las veinticuatro observaciones de resumen se originan dieciocho recomendaciones; que en muchos informes hay muchas observaciones, pero luego se resumen en unas recomendaciones más breves o más..., sin embargo, interpreto que se ven muy importantes, las recomendaciones que se hacen, de una transcendencia evidente, y por eso las transforman en recomendaciones, ¿no?

Todas las recomendaciones en teoría sirven para corregir las dudas razonables, pero yo diría que son más bien evidencias, que es conceder subvenciones a objetos no subvencionables, criterios de valoración poco objetivos, aplicados criterios distintos a los publicados, no ponderados, poco claros, adjudicaciones sin cumplimiento de requisitos, adjudicar servicios recurrentes sin publicidad, contratos adjudicados con muchas irregularidades en la valoración, en la publicidad, falta de exigencia en los cánones de residuos, y también la falta de informes preceptivos cada dos años, los bianuales, o sea, sobre el grado de cumplimiento de los programas de gestión de residuos; no sabemos el grado de cumplimiento de los programas de gestión de residuos. Se me había olvidado decir que también falta el plan estratégico de subvenciones.

Mi valoración es que las recomendaciones son muy contundentes y que me quedo muy preocupado de cómo se gestiona habitualmente la Agencia de Residuos y el poco control que ejerce el Gobierno para garantizar una gestión correcta, que sencillamente es cumplir la Ley de contratos, muchas veces. Parece que ya le está bien al Gobierno trabajar con poca transparencia, con discrecionalidad, y me atrevería a decir, incluso, con favoritismo.

Y mi reflexión es que, si la sindicatura no hubiera hecho esta fiscalización, ¿cómo nos hubiéramos enterado de estos tejemanejes que se trae la Agencia de Residuos? Yo creo que a través del Gobierno no nos hubiéramos enterado; o sea que gracias a la sindicatura.

Por mi parte, ya está.

El president

Gracias, señor diputado Domínguez. A continuació té la paraula, per posicionar el Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, el senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, president. Bon dia a tota la gent de la Sindicatura de Comptes. Gràcies, síndic Miquel Salazar, per l'informe. Jo em centraré en un aspecte, eh? S'ha parlat de temes de contractació, s'ha parlat de les clàusules administratives particulars; per tant, subscriuim tot el que s'ha comentat, però jo crec que aquí el tema segurament, creiem nosaltres, més rellevant és, com s'ha comentat, el control o la falta de control, la inspecció o la falta d'inspecció del cànon dels residus.

Jo crec que és un element molt clar del que està passant amb la política de reciclatge d'aquest país. Tots no discutim la importància de l'agència catalana de residus, perquè evidentment ha de vetllar pel medi ambient, ha de vetllar pel tractament de residus, pel reciclatge, i un element..., tots ho considerem essencial precisament per al futur del medi ambient i de tota la salut dels ciutadans i del planeta. Però veiem com, fa ara just un any, aquí hi havia diferents grups que demanaven la dimissió del director de l'agència catalana de residus, perquè, curiosament, veiem com no parem d'augmentar el cànon, s'ha d'anar augmentant el cànon per intentar que la gent recicli més, però és que curiosament no parem de veure una caiguda del percentatge de reciclatge –del reciclatge dels residus.

Per tant, alguna cosa passa. I segurament que el model, també, que estem enfocant per als propers anys, doncs, no està funcionant. I al final qui acaba pagant una mala planificació, una mala gestió o un mal control, també, de què es porta als abocats –i, per tant, de si es paga com toca el cànon, de si es controla realment què és el que entra, de si es fa la feina ben feta–, doncs, són els ciutadans –són els ciutadans–, perquè sempre acaben faltant diners i, en el fons, no només es paga el cànon per intentar incentivar el reciclatge, sinó que també es paga el cànon per intentar quadrar els números de l'agència catalana de residus.

Per tant, primer, nosaltres creiem que la gestió del director de l'agència catalana de residus és molt deficient, com ja s'havia dit aquí, i ho continuem dient. Ens allunyem dels objectius establerts per la Unió Europea del 50 per cent del reciclatge, i a més a més veiem com hi ha un dèficit alarmant en el control, com dèiem, del cànon dels residus, que són molts diners, que hi ha molts abocats i que, per tant, cal que hi hagi un registre molt controlat i una inspecció –evidentment, itinerant o de la manera que s'estableixi–, que s'estableixi precisament per comprovar que les coses es fan com toca, evidentment, de la comptabilització d'aquests diners, el control dels impagats, la reclamació dels diners pendents de cobrar... Per tant, entenc que aquí hi hauria d'haver unes recomanacions molt clares de que no ens podem permetre, en els moments que estem, en un tema tan sensible i amb residus amunt i avall i amb tants diners, doncs, home, que no es faci una feina molt de control, eficient.

Per tant, jo crec que aquí veurem aviam si demanem la compareixença, veurem aviam si fem una bateria de propostes, o una sola proposta, de dir: «Si us plau, facin complir la normativa en el cànon, en el control, i evitem-nos el descontrol actual.»

Com ja s'ha dit, evidentment, totalment d'acord amb el que comentàvem de, per desgràcia, aquests elements en les subvencions amb criteris genèrics no publicats o no motivats que veiem molt sovint. Per tant, també ens afegim, com ja he dit també, a la contractació i les clàusules administratives, que també en prenem nota.

En tot cas, jo crec que..., punt d'atenció en la gestió, en la política de reciclatge del Govern; dos: molt important, si us plau, millorar la gestió del cànon i la seva supervisió.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyor diputat Ordeig. Ara tindrà la paraula el diputat Lucas Ferro, per posicionar el Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, president. Membres de la sindicatura... Jo crec que, a diferència de l'informe anterior, és un informe que té elements a corregir i que desperta preocupacions, però que estem parlant d'una dimensió de debat probablement diferent. Probablement, la Sindicatura de Comptes sempre incorporarà recomanacions, però el que és escandalós és que incorpori reclamacions que haurien de ser centrals en la gestió democràtica d'un servei públic. En aquest cas, estem parlant, jo crec, d'una altra dimensió de debat, que és de com millorem una administració que és molt complexa, com és la gestió de residus.

Compartim que cal concretar criteris d'adjudicació –és a dir, cal millorar els processos d'adjudicació–, i que cal millorar processos de publicitat i de millora de la concurrència, com assenyala l'informe, però compartim que l'element central que posa de manifesta aquest informe són els criteris d'avaluació i de control. I són un element central no només perquè sigui un element central en qualsevol administració pública la capacitat de controlar els efectes de les seves contractacions i les seves subvencions i el seu grau de compliment, sinó perquè són un element central en l'estratègia de reciclatge en aquest país. Ja s'ha dit i ho compartim plenament.

La gestió del cànon de residus ens hauria de permetre millorar la nostra estratègia de reciclatge com a país i apropar-nos als objectius europeus de reciclatge i

apropar-nos als objectius que ens hem fixat com a país. I una manca de control en el cànon de residus no és només una mancança administrativa, és una mancança que té a veure amb la gestió de residus en aquest país i que, a més, no ens permet fer el que dèiem abans en el pla de subvencions, que és una gestió dinàmica dels nostres recursos administratius, que és fixar-nos uns criteris, fixar-nos uns indicadors de control i seguiment que ens permetin avaluar-los i fer-ne una gestió dinàmica, proposar objectius de millora i proposar mesures de millora. Crec que és preocupant i crec que marca, sobretot, no tant un repte administratiu, que hi és i que compartim, sinó sobretot reptes polítics i estratègics en reciclatge com a país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat Ferro. A continuació té la paraula el diputat Francesc Viaplana, en representació del Grup Republicà.

Francesc Viaplana Manresa

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, també, senyor síndic Salazar, per l'informe que ens heu presentat, i a tot l'equip que ha intervingut en el treball.

Vagi per endavant que comparteixo gran part dels arguments que ha exposat el diputat Ferro. Ens trobem davant d'aquest informe que ha fiscalitzat el programa anual d'activitat de l'exercici 2015 de l'agència, i, tal com diu l'informe, l'agència va desenvolupar la seva activitat d'acord amb la normativa que li era d'aplicació. Tot i això, és considerable el nombre d'observacions realitzades, un total de vint-i-quatre, i les divuit recomanacions que se'n deriven.

Pel que es desprèn de l'informe i les alegacions que ha presentat l'agència –i si m'equivoco li agrairia al síndic que em corregís–, l'agència compleix la normativa, i justament aquesta normativa és poc precisa, cosa que comporta que la sindicatura alerti de la falta de concreció en els criteris de valoració a l'hora d'atorgar subvencions. I això dificulta que els beneficiaris puguin entendre amb exactitud per què se'ls ha atorgat o denegat la subvenció, a part de l'anàlisi de les mateixes polítiques. Aquest fet s'observa, per exemple, a l'allegació de la pàgina 60, on l'observació que s'hi fa diu textualment: «En tots els expedients, del 9 al 14, els criteris tècnics d'adjudicació són molt genèrics i no s'estableix com s'efectuarà la seva valoració.» I l'agència allega que aquests criteris es consideren adequats i pertinents i, tal com preveu la normativa comunitària, que permeten comparar les ofertes i avaluar-les de manera objectiva.

Al meu entendre, no es posa en discussió l'adjudicació pròpiament dita, ja que segurament tècnicament és la que correspon, sinó que la falta de concreció en la valoració i els criteris a considerar no faciliten la transparència de les valoracions. També cal dir que, per corregir aquesta situació, l'agència ara ja fa constar, als informes jurídics previs a l'aprovació de les bases per part del consell de direcció, la necessitat que les bases defineixin, de forma més concreta, les actuacions i projectes objecte de subvenció en favor dels sol·licitants, d'acord amb el principi de seguretat jurídica.

Una altra observació que m'ha cridat l'atenció i que de moment no s'hi ha fet referència és la que fa referència a la concurrència d'ajuts del Magrama per al projecte pilot d'autocompostatge. La sindicatura observa que l'agència no va fer publicitat sobre la possibilitat que tenien totes les entitats locals de concórrer per a aquest finançament i que directament va escollir, sense un criteri predeterminat, trenta-sis projectes que s'havien presentat en la convocatòria del 2013.

L'agència allega que, a l'haver-hi un termini inferior als dos mesos, per celeritat va fer-ne difusió a tots els ens locals que s'havien presentat a la convocatòria del 2013, ja que aquests ja disposaven de projecte. I en resposta a aquesta difusió van rebre trenta-sis sol·licituds. M'agradaria que el síndic ens respongués el següent dubte: un ens local podria demanar responsabilitats a l'agència per no haver pogut optar a aquesta subvenció del 2015?

I, finalment, també voldria plantejar una altra qüestió al síndic: pel que fa a l'observació sobre la presentació de sol·licituds sense que hi constessin les dates de presentació, i davant l'allegació que fa l'agència, on explicita que les sol·licituds es van presentar per correu electrònic i que, per tant, sí que consta una data de presentació, el fet de presentar-ho per correu electrònic, diguéssim, fiscalment no és..., la data del correu electrònic no es pot agafar com a bona?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat Viaplana. Ara té la paraula el diputat Narcís Clara, per posicionar el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Narcís Clara Lloret

Gràcies, president. Gràcies, síndic Salazar, per la seva exposició; els altres membres de la sindicatura, diputades i diputats... D'entrada, i molt breument, dir que l'Agència de Residus de Catalunya té competències sobre els residus que es generen a Catalunya i els que es gestionen en el seu àmbit territorial. Els principals objectius de l'agència són promoure la minimització de residus i llur perillositat, el foment de la recollida selectiva –per tant, no només la recollida selectiva–, la valoració dels residus, la disposició del rebuig i la recuperació d'espais i sòls degradats per descàrregues incontrolades de residus o per contaminants.

A finals de l'exercici 2015, que és el que estem debatent, aquesta agència tenia un actiu total d'uns 177 milions d'euros, i un equip humà format per 197 persones. Quina és la repercussió d'aquesta gestió, per exemple, respecte de la recollida selectiva municipal? De quines magnituds estem parlant? Doncs bé, d'unes 373.000 tones de matèria orgànica, 298.000 de paper i cartró, 134.000 d'envasos i 160.000 de vidre. També es recull, de forma selectiva, ferralla, olis vegetals, tèxtil i runa.

Comparteixo el punt de vista d'alguns dels diputats que s'han expressat, que hem de tenir per objectiu apropar-nos, com en moltes d'altres qüestions, als països del nostre entorn. Parlo del nostre entorn europeu, òbviament, de la Unió Europea, especialment els del nord.

En relació amb les recomanacions que fa la sindicatura respecte a l'exercici tractat, a les quals donem tot el nostre suport, indicar el següent. Perquè, clar, ara ja han passat gairebé tres anys i, per tant, tenim més informació del que s'està fent ara que naturalment del que descriu l'informe del 2015.

En l'apartat de subvencions, ara actualment s'informa les unitats tècniques responsables de les subvencions directes de la necessitat de justificar la impossibilitat de promoure la concurrència pública. Així mateix, es fa constar que les bases defineixin de forma concreta les actuacions i projectes i es realitza la comprovació d'ofici de les dades contingudes en la declaració responsable.

En l'apartat de contractes, comentar que els serveis recurrents es liciten per procediment obert negociat o per procediment obert. El contingut de les actes de la Mesa de Contractació s'ha modificat en base a la recomanació d'aquest informe. En particular, s'ha elaborat una instrucció interna de l'agència on s'estableixen els continguts mínims que han de tenir els informes tècnics. Internament, es trameta al departament responsable un quadre amb la documentació presentada per cadascuna de les empreses i la documentació a esmenar, si escau. S'ha informat del requeriment que cal deixar constància de les invitacions a la negociació com dels seus criteris. Les invitacions a la licitació s'envien a través de la plataforma de contractació pública, que deixa constància de la tramesa. Actualment, a més a més, la contractació derivada es trameta d'acord amb les directrius establertes en l'acord marc corresponent.

Finalment, respecte als cànons de residus, està previst de definir i establir nous procediments amb l'objectiu de fer controls documentats, així com de disposar d'un aplicatiu tributari que permeti facilitar la presentació i el pagament unificat de les autoliquidacions. Les liquidacions pagades fora de termini suposen el percentatge

molt reduït del total. Tot i així, a l'exercici 2018 –el que estem ara– ja s'està aplicant el recàrrec quan pertoca.

Per acabar, un apunt molt personal. Com que s'ha parlat molt d'avaluacions, dirlos –i no és un aspecte comptable, diguéssim– que, clar, el balanç entre el que és més subjectiu i el que..., *a priori*, com és l'establiment de molts criteris i subcriteris –cadena i cadena, perquè això ho he vist en altres àmbits–, el balanç entre un aspecte i l'altre considero que és molt important. Òbviament, el criteri de la sindicatura és molt valuós, però diguéssim que no deixa de ser una subjectivitat inherent en el procés d'avaluació.

Bé, totes aquestes millores que he comentat abans estan a la base de recomanacions de la Sindicatura de Comptes i, per tant...

Suposo que m'he passat una mica, però moltes gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat Clara. A continuació té la paraula el senyor síndic Miquel Salazar, per donar resposta a les qüestions que s'han plantejat.

El síndic Miquel Salazar Canalda

Respecte a la primera pregunta que em feia vostè, senyor diputat, nosaltres l'únic que diem és que, al fer-se d'aquesta manera i només invitar-se els trenta ajuntaments de l'anterior convocatòria, el que es va vulnerar, òbviament, és el principi de lliure concurrència, és a dir, no es va tornar a fer, per la raó que sigui, per això ho dèiem.

La segona pregunta..., no me'n recordo. Disculpi'm. Si me la pot tornar a repetir...

Francesc Viaplana Manresa

O sigui, el fet és que hi havia una observació de que hi havien tres expedients que no s'havien..., que la data de presentació es posava en qüestió...

El síndic Miquel Salazar Canalda

Ah!, el correu electrònic.

Francesc Viaplana Manresa

Exacte.

El síndic Miquel Salazar Canalda

Mentre no ens canviï la Llei de procediment administratiu, les coses s'han d'entrar per registre. I això és l'únic que nosaltres estem fent constar. Que es va entrar per correu electrònic? No en tenim cap dubte, i a més a més segur que els hem vist i re a dir. Nosaltres l'únic que constatem és que això estava fora de termini perquè no es va entrar per on havia d'entrar, que era pel registre públic, que per això hi és i per això està...

Jo volia fer un comentari..., dos, si m'ho permeten, per acabar, president. Un: la importància de gestionar bé el cànon ho diu el... Nosaltres, més enllà dels objectius polítics en els quals òbviament no hem d'entrar..., ho diu la mateixa llei: el cànon és un element dissuasiu per reduir les tones de residus que genera un país. I així ho diu la directiva comunitària. I, per tant, la gestió del cànon..., sempre entenen, els que el van redactar originàriament –i així ho diu la mateixa legislació i les lleis comunitàries–..., és proporcional a l'incentiu que es fa perquè la gent recicli més, o sobretot generi menys residus. Per tant, més enllà de qualsevol altra consideració, la nostra consideració és que una mala gestió del cànon el que incompleix són els objectius de la mateixa agència.

I, per acabar, no cal dir que celebrem que l'agència el 2018 hagi millorat d'acord amb les nostres recomanacions.

Moltes gràcies. Si hi ha alguna cosa més, estic a la seva disposició.

El president

Gràcies, senyor síndic Salazar.

Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 11/2018, sobre les places vinculades docents i assistencials de les universitats públiques de Catalunya, corresponent al curs 2015-2016

256-00010/12

A continuació, procedirem a la presentació de l'Informe de fiscalització 11/2018, sobre les places vinculades docents i assistencials de les universitats públiques de Catalunya, corresponent al curs 2015-2016. Té la paraula el síndic Jordi Pons i Novell.

El síndic Jordi Pons i Novell

Moltes gràcies, senyor president. Bé, la Llei general de sanitat estableix que les administracions públiques competents en educació i sanitat han d'establir el règim de concerts entre les universitats i les institucions sanitàries per garantir la docència pràctica de la medicina, de la infermeria i d'altres ensenyaments que ho requereixin en l'àmbit de les ciències de la salut.

Aquesta llei també disposa que el règim de concerts entre les universitats i les institucions sanitàries pot establir la vinculació de determinades places assistencials de les institucions sanitàries amb places docents dels cossos de professors d'universitat. Els concerts també poden determinar un nombre de places de professors associats, que s'han de cobrir per personal assistencial que presti serveis en la institució sanitària.

Per tant, l'anomenada «plaça vinculada», que és l'objecte de la fiscalització, és una figura singular que consisteix a afirmar que és un únic lloc de treball mitjançant el qual es desenvolupen dues activitats en les administracions públiques amb doble dependència orgànica: d'una banda, una dependència de la universitat, i de l'altra, de la institució sanitària.

El marc jurídic que configura les places vinculades està recollit per una norma de caràcter bàsic, que és la Llei general de sanitat, per una llei orgànica, que és la Llei orgànica d'universitats, i les regula específicament un reial decret de l'any 86 que va ser modificat l'any 91.

L'origen d'aquestes places vinculades que es contempen i que es desenvolupen mitjançant aquest reial decret és la Llei 53/1984, d'incompatibilitats del personal, que prohibia que el personal al servei de les administracions públiques tingués dues retribucions del sector públic. Per tant, és una manera, les places vinculades, de solucionar un problema que sorgeix quan es dicta aquesta llei, per a totes aquelles persones que desenvolupaven part de la seva tasca en un hospital i a la universitat, i que és molt valuosa, la doble tasca que realitzen..., la poguessin seguir realitzant.

El fet de ser, tal com està reglamentada actualment, una única plaça comporta que s'hagi de computar una única jornada i s'hagi d'abonar una única nòmina. L'abonament de la nòmina, segons la normativa, l'ha de fer la universitat corresponent i s'han d'establir els mecanismes de compensació entre la institució sanitària i la universitat.

Pel que fa al curs que s'ha fiscalitzat, el curs 2015-2016, a les universitats públiques catalanes hi havia un total de 331 places vinculades i 1.990 associats assistencials, i en aquest mateix període hi havia 22 concerts..., estaven signats 22 concerts entre universitats i les institucions sanitàries; concerts que són els que es poden consultar en l'annex de l'informe.

Per tant, l'objecte d'aquest informe ha estat fiscalitzar aquestes places vinculades, però amb una limitació: s'han fiscalitzat les places vinculades de les sis universitats públiques que imparteixen ensenyaments en l'àmbit de la salut –la Universitat de Barcelona, la Universitat Autònoma de Barcelona, la Universitat Pompeu Fabra, la Rovira i Virgili, la Universitat de Lleida i la Universitat de Girona–, i també s'han fiscalitzat els departaments de Salut i d'Empresa i Coneixement, que són els que tenen les competències en l'àmbit d'universitats i en l'àmbit de la salut.

Malgrat que també es va sol·licitar informació a tots els hospitals que apareixen en aquest annex, ha de quedar clar –i queda molt clar en l'informe– que en l'informe no es fiscalitza el personal dels hospitals, d'acord? Això es fa en els informes que realitza la sindicatura, per exemple el que es va publicar ahir sobre el Consorci Mar Parc de Salut, que també s'acaba parlant, en part, d'aquest tema.

Per tant, la fiscalització és doble: les universitats i els departaments competents de la Generalitat.

Com en la resta d'informes, en l'apartat de conclusions es recullen les observacions que considerem més significatives, de les quals els en voldria destacar unes tres o quatre.

La primera és –i potser la més important– que a Catalunya, des de fa més de trenta anys, s'incompleix la normativa reguladora de les places vinculades i la Llei d'incompatibilitats, pel que fa a les retribucions, ja que es continuen abonant dues nòmines: una nòmina de la universitat i una altra de la institució sanitària.

També es destaca en l'informe de la sindicatura, i en els diferents informes tant d'universitats, que es fan, com d'hospitals, que aquest incompliment no es pot imputar o no es pot dir que sigui culpa de les universitats ni de les institucions sanitàries, sinó que els responsables són, a l'entendre de la sindicatura, el Departament de Salut i el departament competent en universitats, que no han regulat aquesta figura.

El fet de tractar aquestes places vinculades com si fossin dues places dificulta la gestió, la gestió dels seus expedients, el control de les diferents situacions administratives i també el control de les incompatibilitats de les persones que ocupen aquestes places.

En l'informe també es fa una revisió d'aquests vint-i-dos concerts que estaven signats en l'exercici fiscalitzat, i en l'informe, en l'apartat 2.2, es fa un recull de les principals observacions.

En l'apartat 2.3 també es fa un recull de les observacions relatives al professorat, a les persones concretes que ocupen les places, i potser l'observació més destacable és que alguns professors que ocupaven plaça vinculada a temps complet exerceixen també una activitat privada, fet que incompleix la normativa, ja que els professors que tenen una plaça vinculada a temps complet han de desenvolupar tota la seva activitat en el sector públic.

I una darrera observació que voldria destacar és que la dedicació docent del professorat que ocupa una plaça vinculada inclou, amb caràcter general, la docència pràctica, fet que també incompleix la normativa. Aquest fet i altres que s'indiquen en l'informe han impedit que la sindicatura hagi pogut fer un seguiment complet sobre la dedicació docent del professorat universitari. Això es constitueix com una limitació a l'abast de l'informe.

Finalment, l'informe conclou amb les recomanacions. La primera, que també resumeix una mica les primeres observacions que hi ha a l'informe, és que els departaments competents en salut i universitats haurien de prendre les mesures necessàries per complir la normativa sobre les places vinculades. A aquest efecte, a part del que ja els deia, que el reial decret és de l'any 86, jo he trobat molt interessant, a la pàgina 33..., és a dir, interessant per la franquesa amb què ho diuen a les al·legacions de la Universitat Autònoma, quan diuen: «Els primers concerts de la Universitat Autònoma es signaren el 1990, fa vint-i-vuit anys, i ja recollien l'aplicació de la nòmina única en funció de l'establiment d'un sistema de compensació que mai s'ha regulat.» Per tant, a tots els concerts hi ha una clàusula que diu que això es farà i encara no s'ha fet.

La segona recomanació que voldria destacar és que, mentre no s'implanti aquest sistema de nòmina única, el departament competent en matèria d'universitats i les universitats haurien d'adoptar les mesures necessàries per corregir les deficiències que s'han posat de manifest amb l'informe; per exemple, que en funció de la univer-

sitat a la que pertany el professor, cobra un sou diferent per ocupar la mateixa plaça –m'estic referint només al sou que cobra de la universitat.

I la darrera recomanació que voldria destacar és que les universitats, i també el Departament de Salut i el departament competent en universitats, haurien de fer una anàlisi de la situació de les places vinculades per adaptar-les a les necessitats reals de la docència dels ensenyaments. Aquesta recomanació potser dita així és una mica críptica, però en el fons el que ve a dir aquesta recomanació és que, atesa la importància d'aquestes places, tant la tasca que desenvolupen a les facultats com en els hospitals, el nombre que hem dit de places, de 331, només en l'exercici fiscalitzat, s'aventura que potser és un nombre reduït de places.

En tot cas, aquests són els principals comentaris, observacions que volia destacar de l'informe. Resto a la seva disposició per a qualsevol dubte o aclariment.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, síndic. A continuació, per posicionar els grups parlamentaris, i en representació del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula Sergio Sanz.

Sergio Sanz Jiménez

Gràcies, president. Gràcies, senyor síndic. Des del Grup Parlamentari de Ciutadans els volem agrair l'elaboració d'aquest informe i la claredat amb la que exposen quina és la realitat de les places vinculades docents i assistencials de les universitats públiques de Catalunya. Pensem que és de molta utilitat per a tots els grups parlamentaris presents en aquesta sala, ja que ens permet conèixer detalls de la gestió d'aquest tipus de places, que, com han posat de manifest, han de ser corregits.

Una de les coses que més ens ha cridat l'atenció és l'afirmació que fan de que a Catalunya s'incompleix el que disposa la normativa reguladora de les places vinculades. No és que s'incompleixi en algunes universitats, no és que s'incompleixi en algun concert; no, és que s'incompleix en tots. I, com vostè ha dit, des de fa més de trenta anys. Ho diu clarament a la pàgina 21 de l'informe, a més. Ho ha esmentat vostè ara, també. Aquest incompliment no es pot imputar a les universitats ni a les institucions sanitàries, sinó als departaments competents en matèria de salut i d'universitats de la Generalitat de Catalunya.

És un informe que avalua el curs 2015-2016. És, per tant, un informe que avalua els resultats d'un govern format pel partit del 3 per cent –que a cada elecció canvia de nom i ja no sé com anomenar-lo– i Esquerra Republicana; partits que són, cadascun, responsables d'un dels departaments esmentats. Esperem que a partir d'aquest informe, que els deixa en evidència, atenguin les observacions de la sindicatura i corregeixin les irregularitats que s'han detectat.

En el fons, el que denota tot això és una falta d'interès pel bon funcionament tant de l'àmbit sanitari com de l'àmbit universitari per part del Govern. Tant és així, que avui mateix hi ha una vaga del sector sanitari. Però ja sabem que al president Torra, tal com ha manifestat, l'únic que li importa és la secessió, mentre que, per a altres portaveus del seu grup, discutir de llistes d'espera o de la situació de la sanitat és debatre sobre qüestions que no són essencials. Ja veuen que, per a alguns, els pilars bàsics de l'estat del benestar no són qüestions essencials, i aquest és el plantejament dels partits separatistes que estan al davant del nostre Govern autonòmic.

Potser si s'ho prenguessin seriosament no hi hauria, al voltant de les places vinculades docents i assistencials, el descontrol per part de l'Administració en el que fa referència a horaris de docència, assistència i recerca. Potser si s'ho prenguessin seriosament no hi hauria el descontrol sobre les incompatibilitats i, per a les places vinculades que consten com un sol lloc de treball, hi hauria una sola nòmina, com diu la normativa, i no hi hauria concerts caducats. En definitiva, si el Govern estigués pel que ha d'estar, potser els informes de la sindicatura no serien tan negatius pel que fa al funcionament de les institucions que aquesta administra.

Per últim, li volia preguntar, senyor síndic, per una de les conclusions que fa, que diu que les places vinculades són en realitat una ficció legal. Sé que la seva tasca és fiscalitzar el compliment normatiu i comptable de les diferents administracions públiques i potser la pregunta està fora del que, atenent la seva estricta funció, li hauria de preguntar, però la hi plantejaré: té sentit aquesta ficció legal o caldria canviar el model?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat Sanz. A continuació, per posicionar el Grup Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat Rafel Bruguera.

Rafel Bruguera Batalla

Sí; gràcies de nou, president. Tal com ha dit el síndic, el senyor Pons, el curs 2015-2016 a les universitats públiques catalanes hi havia un total de 331 places vinculades, 1.990 associats assistencials i 22 concerts.

L'informe jo el dividiria en dos grans aspectes, no? En primer lloc, aquelles conclusions, aquelles observacions que es refereixen a la gestió, al que hauria de ser la gestió ordinària de les places vinculades. Per exemple, per què els concerts amb les entitats sanitàries incloses en el Siscat no estan signats pel Servei Català de la Salut, com hauria de ser, com correspondria? O la necessitat de revisar els concerts que regulen les places vinculades i les d'associat assistencial, perquè hi ha concerts caducats; la manca d'aprovació anual de les plantilles; l'incompliment en molts concerts del nombre de reunions a les comissions mixtes; que només en dos casos la comissió mixta aprova cada curs les relacions de contractes d'associats assistencials, els nomenaments provisionals associats assistencials i els nomenaments de professors amb plaça vinculada a interins. O les diferències –que vostè també ho ha posat de manifest– de retribució entre les diverses universitats; la necessitat d'establir sistemes de seguiment del compliment de la dedicació docent, o el fet que alguns professors que ocupaven plaça vinculada a temps complet exercien també o exerceixen també l'activitat privada, cosa que incompleix la normativa d'una manera molt clara des del punt de vista del règim d'incompatibilitats.

Però hi ha un tema més global, hi ha un tema molt més estructural, molt més nuclear, que és la no existència de la nòmina única, i que això comporta, probablement –segurament, vaja–, en part, sinó totes, algunes de les observacions i de les recomanacions que acabo de comentar.

De fet, es tracta d'una situació prou sabuda i coneguda i des de fa molts anys, no? I, per tant, em limitaré, per acabar..., ho ha dit el senyor Pons i també el portaveu de Ciutadans, però llegeixo textualment un apartat de les observacions: «A Catalunya» –per tant, al conjunt del país, no a les universitats o a algunes universitats, o als hospitals o a alguns hospitals, a Catalunya–, «s'incompleix la normativa reguladora de les places vinculades pel que fa a les retribucions, ja que s'abonen dues nòmines: una, la de la universitat, i l'altra, la de la institució sanitària.» Aquest incompliment no es pot imputar a les universitats ni a les institucions sanitàries, sinó als departaments competents de salut i d'universitats, que el que no fan és establir el sistema de compensació previst a la normativa reguladora, i d'aquí es deriven les diverses situacions, o algunes, almenys, de les situacions que posa de manifest i assenyala l'informe.

Per tant, des del punt de vista de diputat d'aquesta casa i del grup parlamentari que represento, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar creiem que la part important de l'informe és com podem, com hem, com cal resoldre aquesta qüestió, sabent la complexitat que té; però que no podem estar més temps sense resoldre aquest tema, perquè està incomplint la llei i, a més a més, d'aquí se'n deriven probablement algunes de les qüestions que plantejava el síndic i que jo també he comentat respecte a l'incompliment de la normativa pel que fa a incompatibilitats.

Per tant, creiem que..., hi acabarem de reflexionar, però alguna iniciativa parlamentària emprendrem, en la línia de resoldre definitivament el tema de les places vinculades i, per tant, la necessitat de tenir una sola nòmina, tal com diu la normativa.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat Bruguera. Seguidament, tindrà la paraula el diputat Lucas Ferro, en representació del Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies als membres de la sindicatura. M'agradaria començar la meua intervenció saludant el personal mèdic que ahir va estar a les portes d'aquest Parlament i els estudiants que avui es manifesten, perquè és el motiu de l'informe, però també perquè crec que ambdós col·lectius han demostrat una responsabilitat, a pesar de les mancances i del cinisme de l'Administració pública, honrosa i que crec que cal reconèixer; i que cal reconèixer-la, a pesar de declaracions vergonyoses com les que vam escoltar del senyor Eduard Pujol.

Crec que l'informe, sobretot, posa de manifest una cosa fonamental en el cas dels docents i assistencials mèdics a Catalunya, que és una manca de voluntat de valorar justament la tasca mèdica i la tasca docent universitària a Catalunya, perquè cap dels problemes que es posen sobre la taula són problemes majors, estructurals, que necessitin una aposta pressupostària o una aposta administrativa gegantesca –no ho són. Que un professor associat tingui una nòmina única i se li reconeguin d'igual forma, treballi en la institució mèdica i universitària que treballi, els seus drets salarials és una qüestió administrativa menor, que té una importància gran per al personal que li passa això, per al personal que ha de rebre dos nòmines per fer una única tasca, però que administrativament és menor. No és un repte d'estat, no és una estructura d'estat, és una cosa que té a veure amb valorar justament la tasca mèdica i del personal universitari d'aquest país. Que hi hagi concerts caducats no és un repte d'estat; té a veure amb la voluntat de seure amb les institucions mèdiques i universitàries d'aquest país i obrir un diàleg sobre quines són les seves necessitats docents i administratives, i té a veure amb la voluntat d'establir un diàleg i de reconèixer la feina del personal universitari i del personal sanitari d'aquest país. I crec que és un element que està sobre la taula en el conjunt de les universitats públiques i en el conjunt de la sanitat pública d'aquest país.

I a mi és el que em preocupa de l'informe. No em preocupa d'aquest informe cap problema en la contractació pública que... Estan bé les recomanacions i les compartim. El que denota és una manca de voluntat política d'obrir un diàleg amb el personal universitari i amb el personal mèdic d'aquest país. I jo crec que aquest és l'element central d'aquest informe.

Per tant, nosaltres agraïm l'informe, agraïm la claredat de l'informe, i sobretot exigim una mica de voluntat política de desbloquejar certs elements que són de vergonya que apareguin en un informe. I de desbloquejar, sobretot, la possibilitat de que aquest Govern i aquesta Administració dialoguin amb actors socials fonamentals com són el personal mèdic, el personal sanitari i els treballadors públics d'aquest país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat Ferro. A continuació té la paraula el diputat Antoni Castellà, en representació del Grup Republicà.

Antoni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Síndic major, resta de síndics... Senyor Pons, primer de tot, agrair-li l'informe. No m'allargaré gaire, perquè a més l'informe és molt explícit i,

a més, posa sobre la taula una problemàtica, com ha dit el síndic, que dura més de trenta anys.

Sense ànim de ser –que no ho crec, eh?– políticament incorrecte, en el que crec que tots podem estar d'acord és que el model..., no la gestió administrativa, el model, diguem-ne, acadèmic en l'àmbit assistencial, en l'àmbit de la salut, de vinculació de les institucions de salut amb la universitat ha estat un model d'èxit –dic «d'èxit» en termes del model, no la gestió d'aquest, eh?

La segona cosa que diria en aquest sentit és que és sorprenent –i és així–, diguem-ne, que quelcom..., el diputat que ha parlat abans de mi..., el que vostè estava dient és..., la manca de voluntat política de quelcom que hauria de ser purament de gestió administrativa, juridicoadministrativa; però llavors ens hauríem de preguntar si només és aquest el problema –i ho deixo aquí, eh?, i fent autocrítica, també–, quan això ha passat durant trenta anys. Trenta anys vol dir que la majoria de grups que està en aquesta cambra han governat –han governat. (*Veus de fons.*) Sí, vostè també; el grup matriu ha governat, també. (*Veus de fons.*) Bé... Ho dic en la profunditat del fet de que hi va haver un moment, just quan es va aprovar la Llei catalana d'universitats, la LUC, aprofitant les noves figures contractuals que precisament..., teòricament allà havia de donar una eina, i de més facilitat, a l'hora de revisar tots els concerts. I això senzillament no ha passat, eh? I vagi per endavant que sí que faig autocrítica respecte a l'herència d'un grup el qual podia haver representat, no ho menystinc. Però, a la vegada que dic això, dic que tots som hereus, diguem-ne, un moment o altre, d'un govern o altre, que tampoc no ha resolt la problemàtica.

Crec que, en qualsevol dels casos, les recomanacions de l'informe..., i el meu grup lògicament els donarà suport, perquè és un missatge al Govern que és evident que s'han de revisar els concerts; és evident i és de lògica, perquè és la normativa, el fet que hi hagi una plaça única, l'única nòmina, la compensació; són evidències.

Crec que, a més, és rellevant el missatge polític o la voluntat de l'actual Govern en termes de les alegacions presentades. Normalment, les alegacions entren en discrepància, moltes vegades, amb l'informe de la sindicatura. En aquest cas, l'alegació feta especialment pel departament responsable d'universitats i recerca no és tant una alegació, perquè en la seva part final senzillament reconeix la situació i expressa la voluntat de que això ha de ser esmenat. I crec que, en qualsevol dels casos, això és el rellevant i això és el que hem de fiscalitzar d'ara endavant respecte a la responsabilitat del Govern.

És veritat també que, pel que li consta a aquest diputat, l'estiu del 2017 es va començar a plantejar seriosament, a les universitats i a les institucions sanitàries, revisar els concerts. Hi ha la parada del 155. I li consta a aquest diputat que actualment el Govern, en diàleg amb les universitats, vol afrontar definitivament la normalització d'aquest àmbit.

Sé que no és el debat de l'informe. També m'interessaria l'opinió del síndic..., si ho creu oportú, si no, no, perquè faré una reflexió o una pregunta que va més enllà de la responsabilitat, diguem-ne, en termes de sindicatura; per tant, cap obligació de contestar-la. I penso més en la seva vessant acadèmica, des de la perspectiva que quan passa això durant tant de temps –i, per tant, no és un problema de fons que hauria de ser molt complex de resoldre, però no s'ha resolt–, si el que hem de posar a debat és el model en si mateix. És a dir, és aquella filosofia de..., si en un àmbit tan específic com aquest, sistemàticament no encaixa la llei, doncs, o ens encaixem a la llei, o canviem la llei o l'excepcionem, eh? Però és un concepte que deixo a l'aire i que sé que no és responsabilitat del debat que tenim ara. Entre altres coses, perquè el model també és veritat que, des del punt de vista acadèmic, ens està portant a les xifres que..., sí, el síndic s'hi referia: 331 places vinculades, davant de 1.900 d'associat, en el nostre model. Probablement, comencem a patir, o no, i és una cosa a discutir...

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

Antoni Castellà i Clavé

...sí, acabo ja amb això, només–, i hauríem de discutir la dificultat que hi ha, real, diguem-ne, de professionals que s'acreditin, en termes de les figures d'agregat i de lector. I la problemàtica, per exemple, concretament en l'àmbit de la infermeria, en la qual hi ha una demanda sobre les places vinculades que tenen els criteris de tindre l'acreditació d'agregat, i que és un àmbit..., que ara discutiríem els diferents àmbits de l'acord a l'hora d'acreditar-se; depèn de les disciplines.

Per tant, en resum, donarem suport, com no pot ser d'una altra manera, a les recomanacions que fa el síndic –així ho expressa, també, la voluntat del Govern–, i malgrat que..., com a posició de grup, també, crec que hauríem de revisar el model en la seva integritat.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat Castellà. Ara, seguidament tindrà la paraula, en representació del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Lluís Font.

Lluís Font i Espinós

Gràcies, president. Síndic major, síndics, diputades i diputats, jo faré tres comentaris. El primer és que, com a profà en la matèria, m'ha agradat molt llegir aquest informe i les alegacions. Confirma la meua confiança en el sistema democràtic, en el control, en la transparència, perquè en el fons això és fer pedagogia de les polítiques públiques, i, per tant, entenc que és una gran tasca. I com a representant electe del poble de Catalunya, doncs, dono fe que em sembla que l'homeòstasi del conjunt reclama aquest tipus d'actuacions.

Segona. A mi em sembla, com deia el diputat Castellà, que el tema essencial és el model que estem intentant crear a cavall de l'experiència professional i la universitat i la recerca. Aquest tipus de places vinculades el que fan és contribuir decididament a la qualitat dels dos àmbits. D'una banda, permeten que la universitat disposi de professionals de qualitat acreditada, i, per tant, que la formació dels estudiants tingui un principi de realitat i no sigui purament teòrica. I, per tant, això és molt important per al país, per la qualitat sanitària, per tots aquests desafiaments que hem d'afrontar no només en la sanitat, sinó en molts altres àmbits. I, per altra banda, connecta la recerca capdavantera biomèdica amb el que fan els centres assistencials, que molts d'ells, per la seva banda, ja fan recerca. Per tant, és un tracte de *win-win*, un model que, malgrat les dificultats detectades, de les quals parlaré a continuació, apunta cap a on ha d'anar el futur. I aquesta col·laboració de professionals i del món universitari crec que és enriquidora per a les dues parts.

El tercer comentari: és veritat que es detecten deficiències, algunes cronificades. A mi m'agradaria posar sobre la taula una complexitat que tenim, que és: quan hem d'aconseguir coordinar entitats diverses d'àmbits diversos –i no em refereixo només a departaments, sinó a múltiples universitats, múltiples centres hospitalaris i assistencials–, la tasca és més complexa, exponencialment més complexa del que seria ordinari fer quan tot forma part de calaixos independents, de compartiments estancs. I segurament el futur reclama polítiques holístiques globals per atendre problemes holístics, i nosaltres tenim una inèrcia, com a administracions i com a institucions, que tendeix a focalitzar en departaments amb competències concretes. Llavors, aquest és un cas de cruïlla. Estem a la cruïlla de dos departaments, de múltiples institucions, totes elles molt reputades, molt sòlides, però que tenen la seva pròpia dinàmica de funcionament. Per tant, com a país haurem d'afrontar aquesta estratègia global, que integra instàncies diferents, per donar resposta a problemes molt importants, referits, evidentment, a la qualitat sanitària, al món de l'educació i al desenvolupament del talent, a la preservació de l'ecosistema, etcètera.

Dit això, no ens estalvia de complir la norma, de millorar l'estatut, de fer una única nòmina, d'actualitzar els concerts, de que les comissions mixtes que hagin

de funcionar funcionin. Però això..., ens hi anirem trobant, i hem de ser capaços de tenir l'ambició de coordinar àmbits diferents per donar resposta a problemes que preocupen la ciutadania. I el Govern està per a aquesta tasca, n'és conscient. I, per tant, més que preguntar-li, síndic, com veu el futur, l'emplaço que d'aquí a un any o dos anys puguem tenir resultats que acreditin... Més que fer judicis hipotètics, anem a imperatius que puguin sortir de la comprovació pragmàtica, que, si s'escau, d'aquí a un any o dos podrem acreditar aquí.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat Font. A continuació, i per donar resposta a les qüestions que s'han plantejat, dono la paraula al síndic Jordi Pons.

El síndic Jordi Pons i Novell

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies pels seus comentaris. Un parell de temes. El primer és: efectivament, a la pàgina 20 es parla de «ficcio legal». Jo en la meua exposició he parlat de «figura singular». Parlem de ficció legal en el sentit de que l'any 84 es dicta la Llei d'incompatibilitats, que és molt estricta, però a la vegada es veu que en l'àmbit sanitari és del tot lògic que les persones tinguin dos llocs de treball en el sector públic. I és una manera de solucionar el que no es podia fer per la Llei d'incompatibilitats, allò del model de les places vinculades, i és el que parlàvem de «figura singular» o de «ficcio legal».

Pel que fa al debat de les places i al model..., que crec que tots els presents aquí estem d'acord en que el model..., d'una manera o altra s'ha de seguir mantenint la col·laboració entre les universitats i els centres hospitalaris, perquè és evident que, per una banda, la formació dels alumnes millorarà si els professors estan a l'hospital..., i a l'inrevés també, eh?, l'hospital es beneficiarà d'aquests professors.

S'ha de dir que, quant al que deia el senyor Castellà, problemes amb les places d'infermeria, també hem de tenir en compte que en els darrers anys –en els darrers anys, i estic parlant, probablement, des de l'any 2010– hi ha hagut un problema a la universitat –i ara em centraré només en la universitat–, però també als hospitals, en què molta gent, ja amb una edat considerable, s'han anat jubilant, i les taxes de reposició de les places han estat molt baixes. Per tant, ens trobem que probablement les persones..., catedràtics de menys de cinquanta anys a les universitats catalanes n'hi ha poquíssims, i també en aquests àmbits. I aquest és un problema que s'arrossega dels darrers anys, de que no hi ha hagut una reposició d'efectius.

S'ha de dir, en defensa de les universitats i del sistema, que la majoria de places que han convocat han estat de places vinculades. És a dir, les poques places que han pogut convocar per a les taxes de reposició, o nul·les o del 10 per cent, en alguns anys, s'han dedicat, a la majoria d'universitats, a places vinculades, eh?, en especial a places de metges. I també s'ha de dir que en aquest any 2018, mirant el *Diari Oficial de la Generalitat*, s'han convocat moltes places de places vinculades, en una situació de que s'han anat envellint les persones que ocupaven aquestes places.

I, quant al model, crec que és innegable que, més enllà de les crítiques i de que s'ha de complir el que diu el reial decret i inclús les millores que s'hi puguin fer, s'ha de mantenir aquesta doble vinculació.

Res més. Moltes gràcies.

El president

Farem una pausa de cinc minuts, eh?

La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del migdia i tretze minuts i es reprèn a tres quarts de dotze i catorze minuts.

El president

Bé, bon dia de nou. Reprenem la sessió.

Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 14/2018, sobre el Laboratori de Referència de Catalunya, corresponent a l'exercici del 2016
256-00011/12

I ho fem amb la presentació de l'Informe de fiscalització 14/2018, sobre el Laboratori de Referència de Catalunya, corresponent a l'exercici de 2016. Per presentar l'informe, dono la paraula al síndic major, Jaume Amat i Reyero.

El síndic major (Jaume Amat i Reyero)

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, faré una breu presentació de l'Informe del Laboratori de Referència de Catalunya, Societat Anònima, exercici 2016.

Aquest informe el va aprovar el Ple de la sindicatura el passat 12 de juny d'enguany. És un informe de fiscalització dels que anomenem «de regularitat». Això què vol dir? Que a l'informe donem opinió dels comptes presentats per l'entitat. I, a la vegada, al donar-ne opinió, el que fem és una anàlisi no només de la part financera i de gestió pressupostària, sinó de tot el que és el compliment de la normativa que li és d'aplicació.

El laboratori es va constituir l'any 91. De fet, era el laboratori de l'Hospital del Mar, que va començar a créixer en competències, i que aleshores, a partir d'aquí, va començar a rebre encàrrecs de part de les entitats que van anar formant part d'aquesta societat. Ho dic per dir-ho més col·loquialment, per dir-ho així.

Això fa també que, com diu l'informe –i és probablement una de les observacions més destacades–, originalment es va crear en base a la llei local, l'any 91; després –en l'observació, després, hi faré referència–, en opinió de la sindicatura, aquesta societat..., actualment, no, des del moment en què el seu capital social està format per les entitats que estan formades, es tracta d'una societat dependent de l'Administració de la Generalitat.

Si anem directament a les conclusions..., com he dit abans, al ser un informe de fiscalització, la sindicatura planteja una opinió dels seus comptes, que és una opinió, diguéssim, favorable dels seus comptes, atès que diem que representen la situació econòmica i financera de l'entitat, i a continuació fem referència al que serien les observacions més destacables d'aquest informe.

La primera observació, com deia abans, fa referència a l'Administració de dependència del Laboratori de Referència de Catalunya. Segons la sindicatura, es tracta d'una societat dependent de l'Administració de la Generalitat. Si analitzem el diagrama de la pàgina 13, on es diu els components del que són els socis d'aquesta societat, és on reforcem la nostra posició, atès que els dos socis majoritaris, que són el Consorci Mar Parc de Salut de Barcelona..., que ja en altres informes hem dit que depèn de la Generalitat, però és que també diem que el Consorci de Salut d'Atenció Social de Catalunya, SA –que està participada pel Consorci de Salut d'Atenció Social de Catalunya– també és majoritàriament –majoritàriament– de l'àmbit de la Generalitat. I aquests dos són els que conformen la part més important de l'ens i d'aquesta societat, i per això ens refermem en el nostre criteri.

Quin problema té, aquest criteri? Que, en aquest moment, aquesta entitat no presenta els comptes a cap lloc. És a dir, els comptes d'aquesta societat..., els presenta públicament i estan auditats, i els presenta al seu consell d'administració, lògicament, perquè és una SA, però no van adjunts ni al compte de la Generalitat ni van adjunts al compte de cap administració local. És a dir, que és una de les primeres observacions que fem en aquest àmbit.

Seguint amb aquest grup d'observacions, a efectes..., els estatuts del laboratori determinen que té la consideració de mitjà propi instrumental i servei tècnic dels seus accionistes i de les entitats relacionades amb els accionistes. Respecte a això, el que nosaltres diem és que sí que és mitjà propi dels seus accionistes, però respecte a les entitats dependents dels seus accionistes, només és mitjà propi d'aquelles on el

control és per part del Govern de la Generalitat. És a dir, que, en aquelles entitats on el control no és del Govern de la Generalitat, no seria mitjà propi, segons l'anàlisi que hem fet, i l'anàlisi jurídica que hem fet, atès..., i en aquests casos el laboratori hauria d'actuar amb pública concurrència amb altres laboratoris.

Un altre paquet d'observacions que destaca l'informe és respecte a les tarifes amb les que factura el seus serveis. Aquí, el que li demanem al laboratori és que hauria de tenir una comptabilitat de costos o una anàlisi de costos més àmplia, en el sentit de que de l'anàlisi de les tarifes que aplica als clients dels quals actua com a entitat..., hi ha moltes diferències; és a dir, no és el mateix la tarifa que aplica al Consorci Mar Parc de Salut, per exemple, que a altres entitats en les que actua com a laboratori. I després, també, hi han diferències entre aquestes tarifes i les tarifes homologades per l'ICS en el mateix àmbit, no?

Aquesta diferència, a part de que és una diferència que també es veu en l'anàlisi que fa l'informe respecte al nombre d'activitat feta i a la quantia facturada –que és una diferència, lògicament, perquè les tarifes són diferents–, no quadren les activitats realitzades amb la facturació d'aquestes. La raó és la mateixa, és a dir, perquè les tarifes, per les mateixes operacions, no són les mateixes. I darrere, a més, no hi ha el que creiem que hauria d'haver-hi: una anàlisi de costos per poder justificar aquestes tarifes. No l'hem vista, nosaltres.

Un altre tema que surt a les observacions és el cost d'una operació concreta, que per al laboratori ha estat molt important, que és la internalització de l'àrea d'informàtica. L'àrea d'informàtica, en el seu dia, es va contractar, es va adjudicar al CTiTI. Aleshores, durant un temps el laboratori tenia..., era el CTiTI qui donava el suport informàtic. En un moment determinat, que aquí no tenim res a dir, l'entitat decideix internalitzar-ho, és a dir, fer-se seva una altra vegada tota l'àrea d'informàtica. Aleshores, a les dades, a nivell d'import d'aquesta operació, fan que..., el que diem és que no està prou justificada la quantitat d'indemnització que el laboratori ha pagat per aquesta internalització. Que no diem si és bona o..., l'import és alt. No critiquem tant l'import, sinó que no hem trobat la justificació per poder arribar a aquest càlcul. És a dir...

Després, a nivell de contractes, el laboratori és un poder adjudicador no administració pública, i com a tal funciona amb instruccions internes de contractació i amb regulació harmonitzada amb el que són els contractes més grans. Això és al 16, al 18 ja ha de canviar perquè la Llei de contractes al 17 canvia, aleshores desapareixen les instruccions –però això ho dic amb parèntesis, perquè això en el 16 era així, és a dir... Aleshores, de l'anàlisi dels contractes, l'informe destaca alguns contractes on no s'ha realitzat la necessària sortida al..., no hi ha hagut cap procés de contractació; és a dir, que s'ha utilitzat la contractació directa en uns contractes que haurien d'haver seguit un procediment de contractació pública i oberta.

Del tema de personal, per acabar, que també l'hem analitzat, dos temes que diria en concret. Un és algunes incompatibilitats que hem vist en alguns dels expedients de personal que s'han analitzat. I un altre és un tema de retribucions, en un apartat concret –no de tot el col·lectiu, sinó d'algú en concret–, on hi ha hagut un increment de retribucions que..., sí que és cert que el laboratori ha solucionat l'any 17 –és a dir, això sí que ho hem pogut analitzar, en aquest sentit–, però que aquest apartat..., sí que en el 16 ens hi havíem trobat.

I re més. Amb això he fet una breu i ràpida introducció d'aquest informe, i resto a la seva disposició per a qualsevol aclariment o nota que vulguin.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, síndic major, senyor Amat. A continuació li donarem la paraula al diputat Martí Pachamé, perquè es posicioni en nom del Grup de Ciutadans.

Martí Pachamé Barrera

Gràcies, president. Gràcies, síndic major. Síndics, diputats, diputades, bé, nosaltres en línies generals estem d'acord amb les conclusions que s'han fet d'aquest informe, el que voldríem fer és destacar un parell de temes en concret, i després preguntar sobre un altre aspecte de personal que..., doncs, bé, m'han sortit una mica de dubtes, i a veure si me'ls poden treure.

Respecte als temes en concret, bé, com bé ha dit al començament, aquesta és una entitat que està, doncs, com si estigués fora de l'àmbit dels comptes públics de la Generalitat, i, per tant, el que s'ha fet són auditories normals i corrents com si fos una societat anònima. Respecte a aquest punt, el que jo he constatat és que els últims tres anys, crec recordar, l'auditor extern és Audicont, i el soci firmant és Josep Maria Cuc Castellví, que en principi, doncs, no poso en dubte aquest punt, no? El que he vist també és que el 2014, l'anterior auditor extern era VFC Auditors Associats, i resulta que el senyor Josep Maria Cuc apareixia com a apoderat de Muñoz & VFC Associats, eh?, i llavors, bé, que tenia el mateix domicili social, Mallorca 214, que l'auditor extern que actualment existeix, Audicont, SAP. D'acord? La meua pregunta en aquest sentit és: donat que la Llei d'auditoria de comptes estableix una rotació, en funció de si és una entitat d'interès públic o si no és una entitat d'interès públic diferent, si s'ha constatat que hi ha hagut la rotació pertinent en els auditors, i que aquí no hi hagi aquesta mena de frau de llei que es pot trobar quan tenim aquestes multi..., empreses de multiauditoria, que tenen múltiples socis, i que van rotant, i que al final, bé, hi ha una certa continuïtat a l'auditoria, cosa que desvirtua una mica l'esperit de la Llei d'auditoria de comptes. No sé si han pogut anar més lluny del 2014, que és la informació que hi ha disponible a la web, i que en principi, doncs, bé... El 2014, per ser exactes, hi ha penjat a la web l'informe d'auditoria, que no està firmat; llavors, tampoc sabia dir si l'informe del 2014 de VFC Auditors ha estat..., ha estat firmat per qui, no?

El segon punt és l'altre que ha esmentat vostè respecte a la resolució del contracte amb T-Systems. Llavors, bé, el T-Systems famós torna a sortir. Torna a sortir, amb el CTiTI, i llavors, doncs, evidentment, és una important quantitat. Si ens fixem en les al·legacions que dona el Laboratori de Referència, una de les que incorpora és que en els últims mesos de relació contractual s'havien evidenciat unes errades, per part del proveïdor contractat, que es van considerar greus, no? Llavors, bé, donat que T-Systems és un dels proveïdors, a més importantíssims, per part de l'Administració de la Generalitat, bé, això fa sorgir una mica de dubtes respecte de quin és l'abast concret del pagament d'aquesta quantitat.

Si un té bona fe pot pensar que, evidentment, doncs, hi ha un canvi d'estratègia a l'hora d'establir si s'externalitza o no s'externalitza un sistema d'informació com aquest, o uns sistemes informàtics, però també podria ser que, bé, per motius que es desconeixen, es vulgui pagar una quantitat a T-Systems en forma d'una via, diguem-ne, estranya, eh? Llavors, bé, no sé si han establert algun procediment per poder veure si realment hi havien aquestes errades, o si era plenament justificada aquesta substitució. Dins de l'àmbit, que poguéssim..., perquè ho poguéssim veure, perquè evidentment la quantitat és molt important; és molt important i queda fora... A més, bé, això ja ve d'un contracte que s'adjudica de forma directa. Un altre cop tenim les adjudicacions directes per importants quantitats, no? I un altre cop tenim T-Systems, i un altre cop tenim el CTiTI entremig, cosa que és bastant recurrent en els temes que estem parlant sempre sobre adjudicacions estranyes.

I per tercer punt, i per finalitzar, dins de l'apartat de personal, el que he trobat han sigut unes... –un segon, si us plau–, unes provisions per premis de fidelitat per als empleats que tenen més de vint-i-cinc anys a l'empresa. Llavors, era preguntar si han pogut establir si el personal al que se li dona aquests premis de fidelitat és personal funcionari, si és personal contractat, a què corresponen, si això no és una liberalitat... Vull dir, exactament, són molts diners que estan provisionats aquí, crec

recordar que són vora 90.000. Llavors, si aquests premis, doncs, en certa manera, bé, són també motiu d'anàlisi per part de la sindicatura.

Gràcies. Res més.

El president

Gràcies, senyor diputat Pachamé. A continuació tindrà la paraula el senyor Òscar Ordeig per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, president. Gràcies, síndic major. Dues prèvies. Primer de tot, jo crec que –ara ho comentava abans de començar la comissió– ens hem de felicitar tots perquè estem fent debats d'informes que es van aprovar fa relativament poc. Estem a aquest del juny, el que ve a continuació, del juliol, i, per tant, venim d'alguns anys que això no passava. Per tant, jo crec que anem en la bona línia d'intentar acostar al màxim l'aprovació dels informes de la sindicatura amb el debat que fem aquí, perquè llavors els aspectes que es parlin..., estiguem a temps d'enviar-ho al Govern i que pugui fer les oportunes rectificacions i que siguin vigents.

Per altra banda, jo crec que, també..., una altra prèvia: Laboratori de Referència de Catalunya, Societat Anònima, 2016. Jo crec que aquest és un clar exemple d'aquest model que hem construït, segurament, entre uns i altres, i que potser caldria replantejar-lo. Una societat anònima participada de diferents consorcis..., que a vegades ja costa trobar qui és qui mana i quina responsabilitat té a dintre els consorcis. Doncs, llavors ajuntes diversos consorcis i crees una societat anònima, que, al final, un arriba, marxa, i no saps mai qui mana, qui controla, de qui són els diners, de qui és el personal, i quina és la llei aplicable, no? I, derivat de quina llei aplicable hi havia aquí..., segurament, diversos problemes que es contempen a les observacions es deriven d'aquí, jo crec.

Nosaltres ja vam dir a l'anterior comissió –i també ho hem entrat per escrit– que volem, home, que el Departament d'Economia sempre tingui una persona a la comissió per anar traslladant..., i que el Departament d'Economia també traslladi instruccions, no només als diferents departaments, sinó que, llavors, a les diferents entitats, consorcis, societats públiques que depenen de la Generalitat, i que repetim una i una altra vegada que no adjudiquen bé, que no tenen uns criteris clars. Perquè, al final, dius: «Escolti...» Tots entenem que si els criteris són clars i llavors hi ha irregularitats, doncs, home, pot ser un descuit, però és que si es van repetint una i una altra vegada i no fem modificacions estructurals per intentar donar instruccions clares i que això no passi...

Per tant, primera reflexió: jo crec que hem de simplificar entitats, hem de millorar el control i hauríem de desfer o eliminar determinats consorcis i societats que són molt..., que fa que sigui impossible poder fer la feina bé si segueixen igual. Per tant, observació més política, suposo, que no sé si correspon a la sindicatura.

Segona. Jo crec els problemes venen derivats d'això, de..., ostres, és una entitat dependent de la Generalitat i el sector públic, doncs, és clar, en el moment que la Generalitat..., no està al pressupost i la Generalitat no en fa el control que toca, llavors han vingut tots els problemes, o s'han..., altres problemes que teníem amb altres entitats que sí que controla la Generalitat aquí potser no els hem vist, no els hem detectat.

Evidentment, el càlcul de costos, un tema, doncs, no menor. Però jo em centraré en tres aspectes que crec que són importants i rellevants, i que m'agradaria també que digués la seva opinió.

La resolució del contracte de les tecnologies de la informació i la comunicació. Home, m'està dient que vam pagar més de mig milió d'euros i que no està ben justificat. Per tant, si ho mirem des d'un altre punt de vista, estaríem dient que no havíem de pagar 500.000 euros? O que algú no ha explicat que estigui degudament justificat aquest pagament, per tant. Jo crec que aquí s'hauria, també, de requerir..., algú hau-

ria de requerir –o la sindicatura, o la comissió o el Govern–, de dir: «Escolti, justifiquin que aquests diners estan degudament pagats, que es va resoldre com tocava.» I si realment es va fer com tocava, doncs, no hi ha d'haver problema, però si no està justificat vol dir que es va pagar més del compte; si es va pagar més del compte vol dir que alguna cosa ha passat, no?

Per tant, no estic dient re, però jo crec que és important que a vegades, també... Escolta, si s'ha de resoldre, es resol. Doncs, hi han uns procediments. I com que són els diners de tots, s'ha de fer com toca.

Llavors, un altre element també important, que..., ostres, que diu «importos superiors de les despeses adjudicades». Això també és un tema recurrent, que no passa només aquí –ho hem vist–, però que, també, de 8,8 milions d'euros. Però és que d'aquests, a més a més, sis proveïdors no tenien ni contracte. Que aquí, també..., aquest és un tema, jo crec, greu, eh? Perquè un pot dir que hi ha hagut imprevistos i que, per tant, s'ha hagut de fer una despesa superior, i que llavors s'hagi de justificar el contracte; que ja s'aguantaria pels pèls. Però, home, que a més a més hi hagi proveïdors que a més a més no tinguin ni el contracte, dius: «Doncs, bé...»

I llavors, per últim, un altre element, derivat de que no se sap a veure qui havia de controlar aquesta societat anònima, és el tema del personal i de les compatibilitats. Dius: «Escolti, ja hi tornem a ser: no sabem, aviam, qui fa què, i resulta que fan altres tasques a altres llocs i no hi ha ni un sistema perquè es detectin les compatibilitats o incompatibilitats.» I llavors, evidentment, què passa amb el personal que hi treballa? Segueix els criteris de Generalitat? Sí, no, per què? I més, després d'uns anys complicats, no?

En definitiva, home, jo crec, u, la Generalitat ha de posar ordre en aquestes societats i potser n'hauríem de reduir algunes i que passin a control més directament des de la Generalitat. Dos, jo crec que aquí hi ha tres elements d'adjudicació que s'han de justificar molt més. I que nosaltres no sé si ara..., aviam, en funció de la resposta que ens doni, però segurament, doncs, a la proposta de resolució demanarem que es justifiqui degudament. I, tres, el tema del personal. No pot ser que hi hagi treballadors públics de primera i treballadors públics de segona, i que al final, a més a més, es paguin amb els impostos de tots, i que, com vostè ha dit, han de dependre, també, del control de la Generalitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat Ordeig. A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula Lluïsa Llop.

Lluïsa Llop i Fernández

Gràcies, president. Moltes gràcies al síndic major i al seu equip per, una vegada més, venir a explicar-nos els informes, a posar-los a l'abast i a posar-se a disposició dels diferents diputats i diputades per tal de poder aclarir aquells aspectes que queden més opacs.

Davant d'aquest informe 2016 del Laboratori de Referència de Catalunya, des del Grup Republicà el que ens fa la sensació és que es tracta d'un ens que desenvolupa la seva tasca d'una manera correcta i que..., evidentment, l'informe conté elements de millora, perquè és cert que sempre hi ha manera de millorar, i que hi han elements i punts on s'ha de fer una especial incidència, però que..., potser la meua visió és esbiaixada, perquè l'anterior informe que em va tocar analitzar va ser el de l'Oficina Antifrau de Catalunya, i evidentment allò era tota una altra divisió, però, llegit aquest informe, entenc que no hi han aquells aspectes alarmants; sí, evidentment, elements de millora.

De fet, l'informe, com bé comentava el síndic major, inicia el seu apartat de conclusions dient que en l'àmbit financer i comptable es dona una imatge fidel del patrimoni i de la situació financera del laboratori, etcètera. És a dir, que per part d'aques-

ta banda no hi han especials dificultats, i, a més a més, en el recull de les vint-i-una observacions que es fan, de les quals alguna ja queda retirada per les esmenes que presenta el mateix laboratori, i d'altres, per exemple, que difícilment podrem canviar, perquè com..., per exemple, parla de l'adquisició d'una unitat productiva on no es va demanar l'autorització prèvia del Govern per a una despesa plurianual, o per a les operacions d'endeutament que s'havien requerit. És evident que s'ha de donar un toc d'alerta al laboratori, perquè així s'ha de fer d'acord amb la normativa, però difícilment ara, de cara al futur, podrem solucionar aquella situació que es va donar.

De la mateixa manera apareixen temes, com el que han comentat els companys que ens han precedit, i que crec que bàsicament el problema ve –i aquí ho comparteixo amb el que deia el diputat Ordeig– de la naturalesa que finalment tenen els ens. Un ens que es crea i que surt, emana d'una llei del règim local, que passa a ser un ens participat per diferents consorcis de la Generalitat –per tant, entra dintre del món de les societats dependents de la Generalitat–, que també parlem d'una SA, i, per tant, acaba havent-hi un garbuix de normatives que fa que la mateixa entitat difícilment acabi complint els diferents aspectes, i passin aspectes absurds, com el que vostè comentava, en què els seus comptes no s'incorporin ni als pressupostos de la Generalitat ni vagin incorporats en els comptes de cap administració local.

Per tant, és cert que cal redefinir tot aquest garbuix d'administracions, n'estic convençuda. També crec que no és tan senzill com es deia, sinó que, si s'ha arribat a que aquest ens estigui en aquesta situació, segur que ve avalat per una història, per una diferent trajectòria que fa que en aquests moments ens trobem aquí. Per tant, comparteixo el que deia el diputat, que cal analitzar exactament a on estan vinculats o no estan vinculats, i com fer... També li dic el mateix que deia, eh?: no em sembla tan senzill, perquè segur que si hem arribat aquí, alguna explicació lògica ha d'haver-hi de per què en aquests moments estan en aquesta situació.

Nosaltres entenem que la majoria de les recomanacions venen derivades d'aquesta situació. Des de temes administratius, temes de les dues recomanacions que es fan, com el règim d'incompatibilitats del personal, com el catàleg de llocs de treball, és a dir, tenir clar quina normativa apliquen i que l'apliquin correctament.

I un altre esment, crec que valdria la pena fer, de tot el tema de places vinculades, que ja ens ha sortit en un informe previ..., de places vinculades en el tema de la tasca mèdica, que aquí ens passa exactament el mateix amb la tècnica analítica i el personal docent, i que creiem que, com bé explicava abans el diputat Castellà, és un tema que el Govern ha començat a entomar, que s'hi està treballant, entenem –i ho sabem–, per la informació que ens arriba des del Departament de Salut, i que, per tant, ens sembla també un tema esmenable i que cal prendre's seriosament, de les diferents observacions que es feien en l'informe del síndic.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada Llop. A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor diputat Ferran Roquer.

Ferran Roquer i Padrosa

Moltes gràcies, president. Abans de començar, el que vull fer és felicitar el síndic per l'elaboració d'aquest informe, per l'elaboració de tots els informes que hi han aquí, i posar en valor la gran tasca que hi ha darrere d'aquest informe, perquè, per escriure setanta-cinc pàgines, s'ha d'haver fet un treball previ molt, molt important.

Jo crec que –el síndic ho ha dit a l'inici de la seva intervenció– el problema d'aquesta entitat és que neix del món local, passa al sector de la Generalitat, i crec que l'entitat no s'ha adaptat a aquesta nova circumstància. I la majoria de problemes que detecta aquest informe venen d'aquí.

Començant per l'anàlisi del balanç, un fons de maniobra positiu, «reflecteix la imatge fidel de l'empresa», deia el mateix síndic; per tant, en aquest sentit actua bé.

Clar, quan parlem de l'immobilitzat ve el primer problema, en el sentit de si forma part del sector de la Generalitat o és un ens dependent de la Generalitat o no. Perquè compra un aparell diagnòstic..., no estava en els seus estatuts fer diagnòstic per la imatge, però compra un aparell diagnòstic i no demana permís a la Generalitat, si el pot comprar o no el pot comprar, i no estava en el seu objecte social, que val a dir que l'any 2006 l'incorpora.

També ens sobta el compte de pèrdues i guanys de l'empresa, que ens sembla que també aquest mateix informe en pot donar una explicació. Una entitat que té un import net de la xifra de negocis de 20.247.000 euros, només té un resultat de l'exploració de 119.410 euros. Si bé no deu ser un objecte principal de la seva actuació generar un gran benefici, perquè no deu repartir dividendes, però sí que creiem que de la seva activitat en podria obtenir una mica més. I com en podria obtenir una mica més? Al nostre entendre, si es fes un control de costos, si s'analitzessin els costos que té aquesta companyia pels serveis que presta, i potser fes una política de preus uniforme i l'apliqués de la mateixa manera a totes les entitats que li demanen serveis. Perquè hi ha –i com bé s'expressa en la gràfica que hi ha a la pàgina 34 del mateix informe– un gap molt gran entre el volum d'ingressos i el percentatge d'activitat, eh?, de les diferents companyies.

Amb l'anàlisi de la contractació: primer, dir que la mostra analitzada representa el 97 per cent de l'import adjudicat. Per tant, és gairebé una anàlisi del cent per cent del volum de contractació. I sí que a nosaltres també ens sobta; a nosaltres ens sobta el cost d'internalització del desenvolupament i el manteniment del sistema informàtic, quan diu que el benefici serà superior a 1 milió abans de finalitzar l'exercici, però no ens sembla que demostrin, o que, com a mínim, l'auditoria o la sindicatura hagi estat capaç de detectar si aquest estalvi podia ser..., no sé si és versemblant, no sé si de les dades que vostè ha analitzat pot obtenir informació per assegurar si és versemblant o no. Si fos versemblant, semblaria que sí que val la pena internalitzar-lo. Si no està justificat no ho podem saber. I ens sobta també, igual que a altres grups, i que diferents grups han dit el mateix..., és que, és clar, hi ha un excés de despesa, respecte a la despesa contractada, de 8.757.000 euros. Això és una quantitat molt gran, respecte a, sobretot, 1.400.000, que era el volum d'operacions associat a la contractació. La distorsió deu ser multiplicar això per vuit, o deu ser multiplicar això per set i mig, eh?

Quant a personal, tornem a trobar problemes amb que si forma part del sector públic o no forma part del sector públic, i, llavors, quin règim d'incompatibilitat..., s'ha d'«apretar», o com s'ha de fer el catàleg de personal.

En resum, creiem que l'existència d'aquest laboratori és una bona idea, perquè aprofita rendiments a escala, analitza mostres de diferents hospitals, però haurien d'aclarir, la Generalitat i el mateix laboratori, si forma part del sector de la Generalitat –que, a vista del que diu la Sindicatura de Comptes, és evident que forma part del sector de la Generalitat–, incorporar-lo el Departament d'Economia entre els seus ens controlats, i exercir el control des de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat Roquer. Ara, per respondre a les qüestions que s'han suscitat, de nou el síndic major, Jaume Amat, pren la paraula.

El síndic major

Gràcies, president. Intentaré donar resposta o comentar els temes que han anat sortint pels diferents grups. Respecte a la primera intervenció del que és l'entitat i el soci que signa els informes d'auditoria, el que no hem anat és més enrere. És a dir, només hem mirat l'informe vinculat a l'exercici que analitzàvem; aleshores, no li puc dir si hi ha hagut una rotació o no respecte als anys anteriors. El que sí que he mirat és el contracte que estava vigent, i en principi no tenia cap problema. I l'informe és

el que és, com és el que sempre demanem quan entrem en uns comptes. I és un informe que no és que ni l'avalem ni el deixem d'avaluar, sinó que utilitzem les dades que hi han per poder, a partir d'aquí, fer el nostre.

Respecte a temes de personal –i aquí hi ha hagut més d'una intervenció–, sí que l'estructura d'aquesta entitat, per la mateixa..., pel seu origen i el seu desenvolupament, té una plantilla a on..., no en una quantitat molt gran, però sí que hi han diferents convenis de referència. Per exemple, ho explica l'informe, hi han..., em sembla que són nou places que venen de l'antic IMAS, que és l'Institut Municipal d'Assistència, i aquestes, lògicament, segueixen el conveni que tenien abans i que els és de referència, amb la qual cosa sí que és cert que la gestió d'aquest personal en algunes coses és diferent de la resta. Perquè tenen dos convenis laborals diferents i els dos són legals; és a dir, aquí no hem vist cap problema. Això també fa que, d'alguna manera, de l'anàlisi de la provisió que s'ha fet dels premis de fidelitat, sí que els hem analitzat i no..., perquè no hi ha cap observació; el que hem vist és que apliquen els convenis a cada un dels col·lectius que els pertoca.

Respecte als temes més d'estructura i naturalesa jurídica de la societat, se'm fa difícil dir que si el millor era la solució d'una societat anònima o no; el que és segur és que és una societat pública. I el problema que sí que veiem és aquell que deia al començament i que algú..., més d'un grup ha detectat. Atès que nosaltres coincidim, i aleshores crec que a més ho demostrem, que és una entitat que hauria de dependre o depèn del que seria la Generalitat, sí que hauria d'estar vinculada al pressupost de la Generalitat, i això no és. En forma de societat anònima? Aquí no hi entraria, si és la mateixa solució o no.

També és cert que aquesta societat, si es fixen en l'estructura societària, i dos pàgines més tard –em sembla que és en el mateix informe– expliquen els seus àmbits de competència, va creixent conforme va tenint més socis. És a dir, que una manera de créixer aquesta societat és conforme... Hi ha una àrea territorial determinada, on allà s'estructuren els serveis sanitaris d'una manera determinada. Analitzen com fer-ho. Si ho creuen, ho incorporen a la seva societat, i ja tenen un altre àmbit territorial. Que, si mireu el mapa, cada àmbit territorial coincideix, més o menys, amb la seva estructura societària a on donar servei, via els encàrrecs de gestió. Aquí és on entra la segona observació que fem, que en alguns casos, perquè siguin encàrrecs de gestió, no..., encara que en els seus estatuts hi és, no haurien de ser aquells a on el soci del soci que intervé a l'entitat no està controlat per la Generalitat, que és l'òrgan que controla aquesta entitat.

El tema de la internalització dels sistemes informàtics. És cert –i he de dir-ho– que la joia de la corona d'aquesta entitat és l'eina informàtica que tenen. Això ho diuen, i no costa massa analitzar-ho. És a dir, que sí que és un punt important, és un punt sensible, l'eina informàtica que utilitzen, no només en les demandes de gestió, sinó en els resultats d'aquestes. Aquesta eina es crea amb T-Systems a partir del seu contracte, i l'entitat –i aquí no hi podem entrar ni sortir– decideix en un moment determinat..., atès que és una eina molt important, creuen que seria bo que s'internalitzés tot el servei vinculat a l'eina.

Nosaltres no estem dient que l'import no hagi de ser aquest, el que estem dient –i alguna vegada en altres informes ha sortit– és que no en veiem la justificació. És a dir, que és un import important, i perquè és important creiem que s'hauria de justificar més. Ells diuen que és la seva joia de la corona, és a dir que és un aplicatiu informàtic per a ells molt important; no ho dubtem, però això no dona resposta a fonamentar els més de mig milió d'euros que paguen d'indemnització. Aleshores, si són capaços –i en les al·legacions tampoc ho han aconseguit– de poder-ho fonamentar..., o sigui, aquí no hi ha més problema que el fet que no hem trobat aquesta fonamentació.

(Pausa.)

Què més? En el tema del compte de resultats –que venia, una mica, per l’anàlisi de costos i preus–, el que sí que és cert és això, que sí que ho hem vist, és que els manca un criteri únic a l’hora de poder facturar. També, potser –i això és un afegit meu–, atès que han nascut afegint socis. Però, aleshores, cada vegada que han afegit un soci, han creat un preu nou, de manera que hi ha un moment que si agafes el mateix tipus d’anàlisi i mires el que facturem a un hospital i el que facturem a un altre, veus que hi ha una desviació, a vegades superior al cent per cent. I no t’expliques per què a uns els cobren cinquanta i als altres els cobren cent. Dic cinquanta/cent..., en general. És a dir...

Aleshores, aquesta manca de justificació és la sensibilitat que surt de l’informe, sobretot en el sentit de que, a més, no es justifica per una anàlisi de costos anterior. És a dir, que podria ser que el cost d’aquesta analítica, en un lloc determinat, és més alt que el de l’altra, i que per això es justificaria una taxa, un preu més alt, però no ho veiem. I aleshores, perquè no ho veiem, és la raó per la qual surt. I, lògicament, en el compte de resultats, doncs, surt això. És a dir...

Em sembla que he contestat més o menys a totes les observacions que han sortit.

El president

Bé, moltes gràcies, senyor síndic major.

Procediment relatiu a l’Informe de fiscalització 16/2018, sobre l’Institut Nacional d’Educació Física de Catalunya, corresponent a l’exercici del 2016

256-00012/12

Bé, abordem l’últim punt de l’ordre del dia, que és l’Informe de fiscalització 16/2018, sobre l’Institut Nacional d’Educació Física de Catalunya, corresponent a l’exercici del 2016. Presenta l’informe el síndic Jordi Pons i Novell.

El síndic Jordi Pons i Novell

Moltes gràcies, senyor president. Bé, l’objecte d’aquest informe de fiscalització de l’Institut Nacional d’Educació Física de Catalunya ha consistit en fiscalitzar la liquidació del seu pressupost. S’ha fiscalitzat la gestió de l’activitat i també el compliment de la legalitat aplicable en l’àmbit de retribucions del personal i en l’àmbit de contractació.

L’INEFC és un organisme autònom administratiu del Departament de la Presidència que, a través de la seva adscripció a la Universitat de Barcelona i a la Universitat de Lleida, ofereix titulacions de grau i de màster en els seus centres de Barcelona i de Lleida. En el curs 2016-2017, tenia 1.354 alumnes matriculats, 820 al centre de Barcelona i 534 al de Lleida. En aquest curs acadèmic, es van titular 266 estudiants de grau i 79 dels estudis de màsters.

Pel que fa a les principals observacions de l’informe, les resumiria de la manera següent. El juliol de l’any 1980, l’Estat va traspasar a la Generalitat de Catalunya els serveis, les institucions i els mitjans materials i personals en matèria de cultura física i d’esports. Entre aquestes transferències de l’any 1980, hi havia l’Institut Nacional d’Educació Física de Barcelona. Mitjançant la Llei 11/1984, es va crear l’Institut Nacional d’Educació Física de Catalunya, com un organisme autònom administratiu, com a pas transitori mentre l’INEFC no fos incorporat de ple dret a la universitat. Trenta-quatre anys després, la incorporació de ple dret de l’INEFC a la universitat, prevista en la seva llei de creació, encara no s’ha portat a terme.

En segon lloc, l’INEFC és un centre d’educació superior, i perquè els estudiants puguin obtenir la corresponent titulació oficial, que tingui validesa a tot l’Estat espanyol, cal que aquest organisme estigui adscrit a una o més universitats, que, com els comentava abans, està adscrit, des de l’any 1995, a la Universitat de Barcelona

i a la Universitat de Lleida. Les universitats exerceixen sobre l'INEFC una tutela acadèmica, que aquesta tutela acadèmica, segons el decret de preus que cada any aprova la Generalitat per a les universitats públiques –els preus que s'apliquen a totes les universitats, que també contempen els preus que s'apliquen a l'INEFC– l'han de pagar els estudiants, eh? I, com s'indica en l'informe, era d'un percentatge, en l'exercici fiscalitzat, del 12 per cent en el cas dels graus, i 15 per cent en el cas dels màsters. Malgrat això que acabo de comentar, malgrat el que estableix la normativa, l'INEFC no liquida als seus alumnes l'import de la tutela acadèmica, i, en conseqüència, l'import abonat a les universitats per aquest concepte és a càrrec de la mateixa institució.

També amb relació a la matrícula, l'INEFC liquida els drets de matrícula en el moment de cobrament i no quan l'alumne es matricula, com correspondria, d'acord amb els principis comptables públics. La sindicatura ha estimat que aquest fet fa que els drets liquidats l'exercici 2016 i el romanent de tresoreria a 31 de desembre estiguin infravalorats en aproximadament 570.000 euros.

També s'ha constatat que una de les funcions que fa l'INEFC és llogar espais, els seus espais a diferents entitats, i s'ha constatat que els preus que acaba aplicant són inferiors als que correspondrien d'acord amb les tarifes que estaven vigents en l'exercici fiscalitzat.

Relacionat amb aquest tema, l'INEFC té subscrits dos convenis de col·laboració amb els clubs esportius INEF Barcelona i INEF Lleida, que suposen, de fet, l'atorgament de subvencions directes a aquests clubs sense seguir el procediment previst en la normativa vigent. La sindicatura ha estimat que l'import d'aquestes subvencions, per dir-ho d'alguna manera, seria de 375.000 euros.

Pel que fa al control horari, s'ha constatat que l'INEFC no té establert cap control horari sobre el seu professorat, i que sobre el control horari que es fa a la resta de personal, al personal no docent, en l'informe es fan diferents comentaris que es resumeixen en l'apartat 2.5.1.

Pel que fa a la docència, del total de cent un professors de l'INEFC, quaranta-tres van impartir menys docència de la que corresponia fer en el curs 2016-2017, i que en setze casos d'aquests quaranta-tres van impartir menys de la docència que els corresponia fer.

Pel que fa a l'anàlisi que s'ha fet dels pagaments, es desprèn que en molts casos l'INEFC no va registrar puntualment les factures dels proveïdors i que va superar els terminis de pagament establerts en la normativa.

Finalment, en l'informe es recullen una sèrie de recomanacions, de les quals jo en destacaria les següents. La primera és que l'Administració universitària hauria d'analitzar i promoure, si escau, la incorporació de ple dret de l'INEFC a la universitat. En segon lloc, que l'INEFC hauria de promoure una revisió i un aclariment dels diferents acords amb la Universitat de Barcelona i la Universitat de Lleida que facilitessin les seves interrelacions i que corregissin alguns aspectes, com per exemple la participació de l'INEFC en el màster de secundària, que generen un perjudici econòmic a l'entitat.

També, l'INEFC hauria de revisar els acords subscrits amb les entitats usuàries de les seves instal·lacions i aplicar les tarifes vigents en cada moment. També hauria de revisar i corregir els procediments de control horari del seu personal, i relacionat amb això, hauria de garantir que el seu professorat impartís la docència que li correspon. I, finalment, hauria de millorar el control en el registre de les seves factures per evitar els endarreriments que es produïen, en l'exercici fiscalitzat, en els pagaments.

Res més. Resto a la seva disposició per a qualsevol dubte o aclariment.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor síndic Pons. A continuació, i per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula Maialen Fernández.

Maialen Fernández Cabezas

Gracias, presidente. Gracias, síndico, por la elaboración del informe y el trabajo que ello conlleva. Bien, en este caso que hablamos, del Instituto Nacional de Educación Física de Cataluña, efectivamente, fue un organismo autónomo administrativo creado por la Ley del Parlamento 11/1984. De este modo, ya en la Generalitat se recibieron los dos centros del INEF que hay en Cataluña. Desde el año 1970, en la Ley de educación se habla ya de darle pleno reconocimiento a los estudios que imparte este INEFC, pero nunca se acaba de resolver la doble dependencia económica y académica que tiene el centro.

En el Real decreto 790/1981, ya se extiende la duración de los estudios a cinco años, y se reconoce la equivalencia de sus titulaciones a las universitarias. Desde el 2016 tiene categoría de máster en el espacio europeo de enseñanzas superiores. Sin embargo, a modo de comparativa, aunque las comparaciones siempre son un poco conflictivas, el INEF de Madrid, por ejemplo, fue adscrito a la comunidad en el año 1998, y tan solo cinco años después, en el 2003, se convirtió en Facultad de Ciencias de la Actividad Física y del Deporte de la Universidad Politécnica de Madrid. Aquí creo que vamos con cierto retraso en adscribirlo a las universidades. Y como usted bien comentaba, entendemos que corresponde al Departamento de Empresa i Co-neixement, según la Ley 1/2003, de las universidades de Cataluña, que es a la que estarían adscritas, que el INEFC imparta los estudios universitarios y se circunscriba a esta acción.

Entendemos que es el caldo de cultivo idóneo para que puedan ocurrir las irregularidades que observamos en los expedientes y que recoge el informe de la sindicatura, dado el aislamiento a que este organismo se ve sometido, y dignificaría la tarea del instituto, de sus profesores, de las clases, de los alumnos, y en beneficio, en última instancia, de los alumnos, que son los que tienen que recibir estas clases.

Nos encontramos, al igual que en otros informes, con puntos comunes, y me recuerda mucho al informe que ya vimos hace un tiempo, del CAR, del Centro de Alto Rendimiento, que estaba en Sant Cugat, en el que, por ejemplo, se factura el uso de los espacios por debajo de las tarifas o los precios establecidos. Personalmente, me llama la atención este concepto, porque si hay unas tarifas con unos precios que se tienen que cobrar, no entiendo muy bien que se facture por debajo de esos precios y en base a qué criterio. Cada empresa, cada organismo entiendo que tiene que sacar la máxima eficiencia de sus instalaciones, con lo cual, en este aspecto, no entendemos muy bien que no se cobren los precios que ya hay establecidos.

Lo mismo ocurre cuando, por ejemplo, concede subvenciones directas a los clubs de Barcelona y Lérida, sin seguir un procedimiento previsto en la normativa vigente.

Tenemos la sensación, desde luego, y se aprecia al estudiar los diferentes organismos, que aplican sus propios criterios, sus propias normas, un propio arbitraje, sin seguir las reglas de juego. Pero no nos podemos olvidar que estamos hablando de instituciones públicas que manejan el dinero de todos los catalanes, y que, por lo tanto, se debería ser extremadamente riguroso en la gestión del mismo, conforme a las reglas establecidas. Si estas reglas no son válidas o quedan obsoletas, tendríamos que intentar negociarlas y modificarlas. Pero de momento hay que ajustarse a las que existen.

En cuanto al resto de observaciones, hay deficiencias cuantitativas y cualitativas, como ha comentado el síndico: el no tener un control horario de los profesores, que se impartan menos horas de docencia de las establecidas. Todo esto va en perjuicio de los alumnos que están estudiando en estos centros.

Por último, sí que nos gustaría que la sindicatura nos ampliara un poquito de información respecto a los saldos procedentes de ejercicios anteriores al 2001, que aparecen en las observaciones, en donde nos indican que una parte de los ingresos están pendientes de aplicación y que precisamente ha sido una limitación al trabajo de fiscalización realizado. Dentro de estos saldos, hay una parte procedente de ejercicios anteriores al 2001, como comentaba, que se habrían de regularizar, y que usted indicaba en la exposición. Me gustaría saber, un poquito..., algo más de información respecto a esto: cómo se cuadran los saldos contables, cómo se puede llevar una contabilidad correcta en base a los principios de economía, con saldos pendientes anteriores al 2001, es decir, anteriores a hace diecisiete años.

Muchas gracias.

El president

Gracias, diputada Fernández. A continuació tindrà la paraula el senyor Òscar Ordeig, el diputat Òscar Ordeig, per fixar el posicionament del Grup Socialistes i Units per Avançar.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies. Amb aquesta idea d'intentar fer..., gràcies, síndic, per intentar també fer diferents punts de vista, eh? Després de tants anys –des del 84–, creem una solució provisional perquè acabi sent definitiva. Això a què estem tan acostumats en aquest país i que, bé, no trobem mai el moment per fer aquesta reflexió global de cap a on hauríem d'anar; llavors, posar fil a l'agulla i actuar amb conseqüència. Però sí que és cert que dic: «Escolta, això porta uns avantatges; haver tingut aquest model autònom, diferenciat de les universitats, ha tingut els seus avantatges i els seus inconvenients, no?»

Ahir, precisament, a la Comissió d'Afers Institucionals, compareixia el secretari general de l'Esport, i, per tant, feia també una reflexió sobre present i futur del sector –i de l'INEFC, també, en la seva participació i en el seu pressupost–, i de la gran retallada que hi ha hagut els darrers anys –que alguns dels problemes segurament també venen per aquí. Doncs, bé, sí que hi ha una bona coordinació en el món esportiu. El fet de que estigui adscrit, que sigui també dependent del Departament de Presidència, de la Secretaria General de l'Esport, amb tot el sector esportiu –amb el CAR, amb els centres d'alt rendiment, amb l'Escola Catalana de l'Esport–..., però, llavors, segurament descoordinem algunes accions que són de l'àmbit clarament universitari. I jo crec que aquí el que segurament en el seu dia, doncs, li dona una certa autonomia i una certa singularitat del món esportiu..., home, el que és prioritari és veure que no perdem uns mínims del que són els ensenyaments..., l'educació universitària, no?

Per tant, reflexió de futur sobre si aquesta fórmula organitzativa que vam trobar avui dia és vigent, per què es va dir que era provisional –ja s'ha explicat; jo crec que, segurament, avui dia ja no tindria massa justificació. I dos: llavors, altres elements de gestió, de millora de la gestió, que són, ens organitzem d'una manera o ens organitzem d'una altra, ineludibles i s'han de rectificar.

Per tant, primer de tot, ens decantaríem, evidentment, per incorporar *a priori*, de ple dret, l'INEFC a les universitats. Dos, com ja s'ha dit aquí, jo crec que, ens hi incorporem o no ens hi incorporem de ple dret, home, que la tresoreria..., que hi hagi aquests errors, com ha dit, en les factures, en el control, en els pagaments, en el retard en els pagaments, també en la comptabilització de la tresoreria –que estigui inflada, doncs, home...–, dels drets de la matrícula; bé, són elements que jo crec que s'han de corregir, i s'han de corregir ja per a aquest any mateix, i, per tant, s'hauran de prendre les mesures oportunes.

I, llavors, el que sí que també..., jo crec que també és un element de gestió, estigui on estigui adscrit, i estigui com a entitat organisme autònom o dependent de la universitat, el tema dels professors i del control horari. El control horari pot ser més o

menys important, però sobretot el col·lectiu de professors. Perquè en el fons es dona un bon servei, en el fons Catalunya ha esdevingut un referent internacional a nivell esportiu, també en base a la formació dels seus professionals, però el que no podem fer, sobretot en uns moments d'especials dificultats, de retallades i de que tothom és més exigent –segurament, la gent, la societat és més exigent amb els recursos públics–, doncs, intentem, sobretot, que hi hagi control i que els horaris lectius..., que tothom faci el que li toca, eh? Veurem, llavors, si són pocs o són molts, però, en tot cas, qualsevol persona contractada per l'Administració, que ha de fer unes hores i que no les faci..., no ens ho podem permetre i cal posar fil a l'agulla.

I a vegades això, també..., el que dèiem abans: això de no estar ni aquí ni allà –no estar ni a universitats ni estar a Presidència ni estar a no sé on–, doncs, pot passar que llavors controls que a l'àmbit universitari segurament estan molt establerts i molt procedimentats, aquí s'escapen, eh? I jo crec que això s'ha de fer arribar directament al director de l'INEFC, com també a la Secretaria General de l'Esport, perquè posin fil a l'agulla. I llavors també el Govern..., que fem una reflexió tots plegats al Parlament, però també el Govern que faci una reflexió sobre si aquest model és vigent, o si no ens interessaria a tots que precisament estigués funcionant com una universitat més. En principi, res més.

Gràcies, síndic, per l'informe.

El president

Gràcies, diputat Ordeig. A continuació tindrà la paraula la diputada Mònica Palacín, per establir el posicionament del Grup Republicà.

Mònica Palacín París

Moltes gràcies, president. Benvolgut síndic, en primer lloc, agrair la seva presentació de l'Informe sobre l'Institut Nacional d'Educació Física relatiu a l'exercici 2016. Com sempre, el síndic aporta informacions detallades que contribuiran a millorar la gestió de l'entitat pròpiament fiscalitzada. En el cas de l'INEFC, trobem una observació important respecte al seu estatus, i diverses observacions pel que fa a la seva gestió, de les quals segur que cal prendre nota.

En primer lloc, i segurament coses que he dit –ja les hi he dit al síndic, com als grups parlamentaris que m'han precedit–, el que s'observa és que l'INEFC no s'ha incorporat de ple dret a la universitat, tal com es preveia en la llei de la seva creació. Per tant, doncs, molts dels aspectes als quals es fa referència en l'informe i als comentaris d'avui venen, no?, neixen d'aquest desajust.

En el curs fiscalitzat, l'INEFC, dels 1.354 alumnes –parlava el síndic–, 820 a Barcelona, 534 a Lleida, i s'apunten irregularitats en el cobrament de les matrícules, ja que els drets de matrícula són liquidats en el moment de cobrament, i no quan l'alumne es matricula. Per tant, això és, bé, el que acostuma a passar: matriculació i després la liquidació d'aquesta. Això té un impacte en el romanent de tresoreria, que provoca que el 31 de desembre estigui infravalorat en aquests 570.000 euros als quals feia referència, però cal tenir en compte que aquesta desviació no és permanent, donat que, per exemple, els ingressos per matrícula produïts el 2016-17 es comptabilitzen el 17, però els ingressos per matrícula el 2015-16 s'han comptabilitzat el 16. Així, doncs, la desviació entenem que no té un impacte significatiu i que és de..., anem a dir, que es solucionarà.

Tampoc computen adequadament els conceptes corresponents a la tutela acadèmica, que haurien de córrer a càrrec dels estudiants i acaben corrent a càrrec de l'INEFC; un tema que en aquest moment està sota revisió, donat que l'INEFC considera que la tutela acadèmica ja està inclosa com a percentatge en el preu del crèdit, i que consegüentment no ha de representar un sobrecost per a l'alumnat. No obstant, a partir de les indicacions del síndic, ho està revisant l'assessoria jurídica del Departament de Presidència –se'ns ha així informat–, del qual l'INEFC depèn orgànicament.

Altres aspectes no només afecten l'alumnat, sinó que també l'INEFC presenta deficiències importants en la gestió del seu professorat. Comentava el tema del sistema del control horari i com, dels cent professors, quaranta-tres van impartir menys docència del que els correspondria. No obstant, potser aquí també cal una mica més de marge per part de la sindicatura, per tenir en compte la diversitat de situacions contractuals laborals de cadascun dels professors, segons el tipus de jornada, contractes d'especialista o col·laborador, a més de les reduccions de jornades perfectament regulades.

També apunta l'INEFC que alguns professors han compensat els excedents de càrrega horària de cursos anteriors, de manera que fiscalitzant només un curs no es pot presentar una anàlisi completa de cadascuna de les situacions. En part, aquestes deficiències de criteri són problemes de l'estatus no resolt, de nou, de l'INEFC com a universitat adscrita al sector públic.

També presenta problemes a l'hora de computar adequadament la retribució dels treballadors. Així, doncs, l'INEFC considera que un treballador va percebre un complement de comandament que no consta en les taules salarials del mateix institut, fet que només es deu a que el programa de gestió del personal de la Generalitat no permet incloure en nòmina cap concepte retributiu que no figuri al sisè conveni únic de personal laboral de la Generalitat.

També ens trobem aquestes deficiències de criteri en l'apunt del síndic sobre el control horari, on ens hauríem de plantejar fins a quin punt podem imposar mecanismes rígids de control horari a un col·lectiu laboral que no té l'obligació de permanència en el centre durant tota la jornada. I, per tant, pensem que mentre no existeixi un control horari, que en aquest cas reportaria una informació mínima, sí que el que existeix és, evidentment, un control respecte a les tasques fonamentals d'aquest personal, doncs, pel que fa a la preparació, correcció, tutories, etcètera.

Sens cap dubte, el síndic apunta una sèrie important de mancances en la gestió que cal millorar, però també cal destacar la bona feina de l'INEFC, que recull les anteriors observacions del síndic. En l'informe del 2009 apuntava catorze recomanacions per millorar la gestió comptable i financera, i d'aquestes, set es van corregir i en onze hi ha hagut avenços substancials. Entre d'altres millores respecte a l'anterior informe, l'INEFC va desenvolupar un sistema de comptabilitat de costos i va integrar la seva tresoreria en el sistema de centralització de la Generalitat, i va conciliar el resultat pressupostari i l'economicofinancer en els seus balanços, així com els imports pendents de cobrament de més de dos anys d'antiguitat, i va millorar la fiscalitat dels ingressos en metàl·lic.

Esperem, en tot cas...

El president

Senyora diputada...

Mònica Palacín París

Acabo, president. Esperem que aquest informe tingui la mateixa recepció i serveixi per millorar, evidentment, la gestió de l'INEFC.

Per tant, també agrair la bona feina. I més enllà dels apunts que hem destacat, on hi ha diferències raonables entre síndic i INEFC, adreçar adequadament les observacions fetes és imprescindible per a la millora del servei.

El president

Gràcies, diputada Palacín. Ara serà la diputada Teresa Pallarès la que fixarà el posicionament del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya en relació amb aquest informe.

Teresa Pallarès Piqué

Moltes gràcies, president. Agrair, com no pot ser d'una altra manera, la presència del síndic i de tot el seu equip, i sobretot agrair la feina que feu amb aquests infor-

mes de fiscalització, que en aquest cas, com s'ha dit, avui ens ocupa l'Institut d'Educació Física de Catalunya, no?, però el corresponent al 2016. I, bé, posa en evidència algunes qüestions que realment ens hem de fer mirar tots plegats.

Mireu, des de Junts per Catalunya valorem totes aquestes recomanacions que heu fet, perquè ajuden, si més no, a contrastar; a millorar, si més no, l'acció administrativa, però també a contrastar-la amb els mateixos serveis jurídics, amb els organismes i institucions públiques que presten serveis a la ciutadania, i han de respondre més que ningú als paràmetres de la transparència i la credibilitat.

Tot just avui, en el que ens ocupa també ha sortit... Ahir vam tindre la compareixença del secretari general de l'Esport, i va fer uns apunts sobre la tasca realitzada de l'INEFC que em vaig apuntar, perquè em va fer molta gràcia la forma com ell ho explicava, no? I definia l'INEFC com si fos la fàbrica o la productora del talent a Catalunya, a casa nostra, una mica amb paral·lisme, o de forma complementària amb la feina o la gestió del CAR, que era, una miqueta, el productor dels campions, que no oblidem que aquest abanderament de l'esport català també ens posiciona com a futurs ambaixadors de la feina que es fa en l'àmbit de l'esport a casa nostra.

Mirin, està sobradament comentat i demostrat que l'esport és una eina potentíssima de cohesió social, a més a més de ser un clar acompanyament des de l'àmbit de la salut, cara a la prevenció, la cura de les persones, tant des del tema físic com del tema psíquic. I ha sortit avui aquí, també, i com vam veure ahir a la compareixença, que ha patit una greu situació, també, de retallades, no? Això no posa fàcil que de les recomanacions que s'extreuen aquí, el posicionament de l'INEFC, la seva relació amb les universitats..., de que això sempre s'hagi tingut en la consideració política que crec que també li toca.

Dins de l'informe, puntualitzem, de les vint observacions i les deu recomanacions, el Grup Republicà ha fet un detall molt més específic de cadascuna, però ens consta que el director de l'INEFC, el senyor Jordi Solà, que ahir també ens acompanyava..., han recollit algunes d'aquestes recomanacions –per tant, d'incorporar-les també–, per tal de garantir la transparència i la pulcritud en la gestió.

I evidentment que hi ha temes per resoldre; un d'ells, el lligat a la tutela universitària, tant amb la UB com amb la Universitat de Lleida. Crec que és un tema que fa molts anys que està pendent, com també s'ha dit aquí. Hi han hagut governs diferents, i, per tant, són polítiques que han estat lligades, diguem-ne, amb el tema de l'esport, que crec que d'una vegada hem de considerar ja de forma seriosa. I potser ara hi haurà una altra percepció de quin ha de ser aquest lligam o aquesta tutela, però que crec que val la pena traslladar-ho a Govern perquè ho prenguin en consideració.

Apareixen temes que crec que són importants. I s'ha parlat aquí també sobre la docència, i evidentment que ens ha de preocupar. Ens ha de preocupar, però també hem de valorar els diferents..., els aspectes contractuals, com també ha anomenat la diputada del Grup Republicà, que afecten aquest professorat; tenir en compte la consideració de reduccions horàries, reduccions de jornada, o fins i tot el fet de que l'INEFC no considera que aquests professors tinguin una part d'horari completa dins de la institució per a preparació de classes, etcètera. Però evidentment que hem d'incidir en això, perquè la docència jo crec que és clau dins d'un organisme com aquest, i s'ha de garantir que sigui, des de tots els punts de vista, impecable.

També hem parlat de..., hi havia un punt que estava pendent de retorn d'assessoria jurídica, que feia..., respecte al tema de la taxa per utilització de les instal·lacions –és un tema que també apareix. I segons Assessoria Jurídica del Departament d'Economia ens refermen en que el lloguer de les instal·lacions s'hauria o es podria regular mitjançant l'ordre de preus públics i no a través de la Llei de taxes.

Si més no, ens obliguem a traslladar totes aquestes informacions, com ja hem fet, i sobretot a exercir un exercici de millora que ens beneficia a tots.

Per tant, agraïm, per acabar, les recomanacions des de part del nostre grup, també, i mostrem el compromís en ferm per vetllar des de l'àrea de Presidència pel bon

funcionament i el compromís d'aquest institut amb les funcions que socialment, també, i políticament li són atribuïdes.

Moltíssimes gràcies per la vostra feina.

El president

Gràcies, diputada Pallarès. Ara respondrà a totes les qüestions plantejades el síndic Jordi Pons. Síndic, té la paraula.

El síndic Jordi Pons i Novell

Moltes gràcies, senyor president. I moltes gràcies també per tots els comentaris. Començaré pel tema de la pàgina 31 i de l'observació 18, que, com ho comentava la senyora Fernández, precisament la sindicatura el que destaca d'aquest fet és que això és una limitació a l'abast que no ens podem pronunciar perquè no ens han proporcionat la informació. I la nostra percepció és que ni ells mateixos saben què hi ha dintre d'aquestes quantitats, o si ho saben no ens ho han volgut aclarir, no ens han pogut lliurar la informació.

Per una banda, hi ha una part del tema de la tutela acadèmica que no saben a què..., o almenys no ens han sabut explicar ni a quins cursos fa referència ni si ho han pagat o no ho han pagat. I fixin-se també que abans en l'informe es parla que tenen molts problemes per posar-se d'acord amb la Universitat de Lleida per al pagament de la tutela, que llavors la Universitat de Lleida reté el pagament de les beques i... És una de les recomanacions que fem, que s'haurien d'acabar posant d'acord. És una limitació a l'abast que no ens poden detallar, tant d'aquesta quantitat de 319.000 euros, com de l'altra de 567.000 sobre els ingressos pendents d'aplicació. No li puc donar més informació perquè no ens l'han pogut proporcionar ells tampoc a nosaltres, i en els comptes no hi apareix res. I destacàvem que alguns d'aquests problemes venen de l'any 2001, eh?, aquest tema.

Llavors, ha fet una reflexió, el senyor Ordeig, que em servirà per enllaçar amb les respostes que volia fer, quan ha dit que moltes coses en aquest país són provisionals però acaben sent definitives, i que llavors hauríem de valorar si estaven bé o no. Sense entrar en valorar quin seria el millor sistema, crec..., home, tot i que no es diu directament, crec que implícitament l'informe es pronuncia clarament sobre on hauria d'estar l'INEFC. Jo parlaria, a part de que fem moltes coses que han de ser provisionals però acaben sent definitives, fem una altra cosa en aquest país –tant Catalunya com Espanya–: regulem molt, i després, si no complim no passa res, o ens adaptem... És a dir, fem normes molt estrictes, però després, si algú no les compleix o es fa una interpretació del compliment no passa res. Ho veïem abans amb les places vinculades i ho veïem ara en això de l'adscripció provisional.

I això ho enllaço amb el tema de la tutela acadèmica. A veure, això del tema de la tutela acadèmica, el Departament de Presidència ho podrà estar revisant –nosaltres ho vam estar parlant amb ells també–, però, a veure, és que el Decret de preus..., només cal que es llegeixin la introducció del Decret de preus de cada any i el desenvolupament de la tutela acadèmica, que diu clarament qui l'ha de pagar. És a dir, regulen d'una determinada manera i després ni tan sols acomplim les normes que fem.

Una altra cosa que m'ha preocupat és que –i potser serà una opinió no compartida– es posen al mateix nivell les alegacions que l'informe. I ho hem vist en altres sessions. Però jo no estic d'acord en això. Perquè si hem de posar al mateix nivell les alegacions que l'informe, per què fem els informes?

El Departament d'Economia ens diu que no és preu públic, sinó que és taxa; al revés: què ells creuen que segueix sent preu públic i donem que han de ser preu públic. Això de la tutela acadèmica, el mateix. Això dels 570.000 euros, això que estan els ingressos infravalorats en l'exercici 2016... Òbviament que hem tingut en

compte el curs 2015 i el 2016, 2017. I el que diem que està infravalorat és l'import net.

I, per últim, l'allegació que em sap molt greu que hagin recollit com a seva és la de la pàgina 42. L'allegació de la pàgina 42 és mentida. La dedicació docent..., la sindicatura ha tingut en compte, després de moltíssimes reunions amb ells i de molts aclariments, tot el que ells diuen que no hem tingut en compte. I el preocupant és que vostès diuen: «S'observen diferències raonables.» Posen al mateix nivell les alegacions que l'anàlisi de la sindicatura. És escandalós això de la docència de l'INEF de Lleida, i són escandaloses les alegacions de les pàgines 42 i 43, i encara ho és més creure-se-les.

El president

Gràcies, senyor síndic.

A continuació, i abans d'acabar, dir-los que, d'acord amb els altres membres de la Mesa i de conformitat amb l'article 186.5 del Reglament, els grups parlamentaris poden presentar propostes de resolució congruents amb els informes debatuts en els punts 1, 2, 3, 4 i 5 de l'ordre del dia d'avui, també dels informes de la sessió anterior, fins a les 12 hores del dia 14 de desembre, i aquestes propostes es votaran el dia 20 de desembre, en el Ple del dia 20 de desembre, en el moment en què se suspengui la sessió per anar a dinar; moments abans d'anar a dinar, eh?, en el moment que se suspengui, nosaltres votarem aquestes propostes de resolució.

I també dir-los que la propera sessió ordinària d'aquesta comissió serà el dia 17 de gener de 2019. I res més.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a la una del migdia i dotze minuts.